

קָרוֹב אֵלֶיךָ

מבית גילוי דעת
עבודת ה' ברוח חסידיית

השחקן הראשי
ושחקני המשנה
אורי צוקר כותב
על רבי נתן מברסלב
בעקבות יום
ההילולא י' בטבת

הקפסולה שהחזיקה אותי

מה אספתי בדרך
ולאן צריך ללכת מכאן
ראיון המשך עם
דיצה אור

איך נפרדים ממך,
בראשית?
עינת ריינוס

שני חורים בציצית,
פאשלה!
מיכי יוספי

מעגלים נסגרים
עדה האוזר

למות כדי לחיות
התוועדות
עם הרב אשר פרקש

מחפש

לימוד בעוצמה?

רוצה לעבוד את ד'

ברוח חסידית?

לא מוכן לוותר

על בניין האישיות?

הגעת ליעד הנכון

ישיבה קטנה

נחלת יוסף

שבי שומרון

מזמינה אותך לשבת הכרות

יום א' א'ישי כ"ו טבת 28

מוצאי שבת פרשת וארא כ"ח טבת

בואו לטעום את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו

ישיבה קטנה
נחלת יוסף

תורה ציונה לנו משה מורשה ונתתי אותה לכם

ע"ש הסבא קדישא מנחיה הרב יוסף שורץ זצוק"ל

נשיא הישיבה - הרב דב ליאור

הרב יהושע מרדכי שמידט

הרב יוסף שורץ - הסבא קדישא מנחיה

לפרטים והסעות: אריאל קורן 058-6855233 | הרב יעקב משה 054-5924195 | משרד 09-8007000

זו לא

רפורמת חלב

זו הפקרת

אדמות

מולדת!

■ רפתות שייסגרו על קו הגבול ■ רפתות נוספות שייסגרו

רפורמת החלב תגרום לסגירתן של מאות רפתות, לפגיעה אנושה ביישובים ולהפקרת מאות אלפי דונמים של אדמות מולדת על גבולות המדינה ובאזורים חיוניים לביטחוננו עליהם ישתלטו לאורך זמן גורמים עוינים

**ממשלת ימין לא מפקירה
אדמות מולדת!**

**חלב ישראלי מייצרים רק כאן
חזית החקלאים וההתיישבות בישראל**

איך כובשים אותך, כעס?

מיכי יוספי שיחת חברים

הייתה סיבה טובה לכעוס, הם נהגו לספר את המעשה הזה. כי כאשר מספרים אותו - באותו רגע המספר מקבל השראה שמימית לדעת שיש באירוע שאירע לימוד מיוחד, תזכורת מיוחדת או ייעוד מיוחד - להגיע לדבקות בריבוננו של עולם דווקא על ידי הימנעות מכעס.

במסורת ויז'ניץ ישנם שלושה סיפורים כאלו. כך מסופר, שהאדמו"ר מוויז'ניץ המכונה ה'צמח צדיק', היה נוהג כליל ראשון של סוכות להזדרז ולהיכנס לסוכה כדי לקדש על היין, מרוב חביבות המצווה. פעם אחת, קרה שהמשמש מסיבה מסוימת נעל את הסוכה, רץ לביתו לערוך קידוש בזריזות בשביל שהוא יספיק לבוא להיות עם הרבי לפני שהוא מגיע לסוכה, אלא שבפועל הוא התאחר לחזור, וכשהרבי הצמח צדיק הגיע לסוכה כשהוא כולו שרוי בהתלהבות ובהשתוקקות לקיים את המצווה, הוא מצא אותה נעולה... וכדי להרגיע את רוחו ולקשר את האירוע הזה לדבקות בה', הוא סיפר את המעשה הזה עם הטלית של רבי רפאל מברשיד.

מעין זה סיפרו על האדמו"ר האהבת ישראל מוויז'ניץ, שפעם נשברו חפצים יקרים בביתו, וכנראה שגם שם היה על מי לכעוס עקב רשלנות או חוסר שימת לב, והרבי סיפר גם הוא את העובדה הזו. וכך גם מסופר על האמרי חיים מוויז'ניץ שחזר פעם לביתו אחרי הטיש שלו, עייף ותשוש אחרי העבודה הקדושה בעריכת השולחן שנמשך מספר שעות, ובחורף היה קר וגשום יחסית, ואילו האחראי עם המפתח איחר מלהגיע, ואז גם הוא סיפר את המעשה הזה.

חברים יקרים, הנה הייתה לנו כאן הזכות וההזדמנות להזכיר שלושה צדיקים מאדמו"רי ויז'ניץ שאולי חלק מאיתנו לא שמעו עליהם, אבל אפילו הכינויים שלהם מעוררים בנו עניין והתרגשות: צמח צדיק, אהבת ישראל ואמרי חיים, וכל אחד בעת המתאימה ידע להשתמש בסיפור הזה.

אני בהחלט חושב שיש כאן הזדמנות מיוחדת עבור כל אחד מאיתנו, לדעת שלעיתים כשקורה משהו שלא כרצוננו - מישוהו איחר להגיע כשקבענו איתו, מישוהו שבר משהו בשימת לב או ללא שימת לב, סמכנו על מישוהו שיבצע עבורנו איזו עבודה והוא פישל - דווקא ברגעים האלו, הרבה פעמים יש לנו הזדמנות להגיד לעצמנו שכל ההתרחשות הייתה בשביל שנוציא ממנה את הלימוד שרבי רפאל מברשיד לימד אותנו - לקבל את המצב שנוצר ולא לכעוס, מתוך דבקות בה' מחולל ומסובב כל הסיבות.

מול בית הדין

בהקשר הזה, כיוון שהזכרתי את הצדיקים משושלת ויז'ניץ, אוסיף ואומר שהאדמו"ר האמרי חיים, שהוא הסבא של האדמו"רים הנוכחיים מוויז'ניץ, פירש את התפילה שאנחנו מתפללים בימים נוראים "לכובש כעסו בדין" בפרשנות חסידית: מי שכובש כעסו, יכול לעמוד בדין שמיים בלי שום פחד, כי גם בשמיים כובשים את הכעס והעונש כלפיו. זאת לאור הידוע שבמידה שאדם מודד - בה מודדים לו.

חשוב לציין שכמובן זה לא בא לעודד רשלנות או חוסר שימת לב מצידנו לדברים שהופקדנו עליהם, אבל כאשר כבר נוצרת התרחשות כזו, ולעיתים אנחנו מרגישים שהדרישה לא לכעוס היא גדולה על מידותינו, נזכור שיש לנו לא רק מסר - לא לכעוס, אלא יש לנו הזמנה לספר את הסיפור מרבי רפאל מברשיד בעת שעולה הכעס, וזכותו של הצדיק מסייעת לעמוד במבחן בהצלחה.

כמו כן, מי שרוצה תוספת כוח יכול לשנן גם את כינוייהם של אדמו"רי ויז'ניץ שהזכרנו: הרבי בעל הצמח צדיק, הרבי בעל אהבת ישראל והרבי בעל האמרי חיים. גם אם אנחנו לא יודעים יותר מדי אודות הביוגרפיה שלהם, בכל זאת אנחנו יכולים למצוא אותם בתוכנו. כל אחד מאיתנו כשהוא כובש את כעסו - מתחיל לצמוח הצדיק שבתוכו, הוא מקיים בכך מצוות אהבת ישראל, וממילא הדיבורים שיוציאים ממנו הם אמרי חיים - אמירות שמעוררות חיים.

לחיים, אמנם אנחנו מתפללים "אל תביאנו לידי ניסיון", אבל במידה ויעלה הצורך - נוכל להיזכר בבעל הסיפור ובשמות הצדיקים האחרים שעשו בו שימוש מועיל, כסגולה לישועה ולהרחבת המוחין. לחיים לחיים.

שלוש חברים, יש סיפורים מיוחדים במסורת החסידית שבשעה שכן אדם עומד בפני ניסיון או אתגר, כדאי לו לספר אותם. עצם הסיפור יכול להרחיב את המוחין, לארגן מחדש את התודעה ולסייע להתמודד נכון.

הפעם נדבר על העניין של מידת הכעס, ונזכיר את הצדיק שיום ההילולא שלו בט"ו טבת, הלא הוא רבי רפאל מברשיד, תלמידו של רבי פנחס מקוריץ. אותו תלמיד מאוד החשיב ועמל על מידת האמת, וגם על העניין של תיקון מידת הכעס.

לפני שנספר את הסיפור, רק נזכיר שבספר המידות רבי נחמן אומר שהקדוש ברוך הוא אוהב למי שאינו כועס ולמי שאינו מעמיד על מידותיו.

למה שני חורים למה?

ובכן, הסיפור שלפנינו הוא שרבי רפאל מברשיד מאוד השתוקק שתהיה לו טלית קטן מצמר שנטווה ונארג בארץ ישראל, ואחרי עמל רב הוא השיג בד כזה ונתן אותו לאחד החסידים שידע פרק בהלכות תפירה, על מנת שיכין ממנו טלית קטן.

החסיד שקיבל את העבודה שמח מאוד על הזכות לתפור טלית של מצוה בשביל הרבי, אך מרוב התרגשות, במקום לעשות חור אחד בלבד - כפי שעושים בשביל להכניס בתוכו את הראש, וכך להלביש עלינו את הטלית קטן - הוא קיפל בטעות את ה בד בצורה כפולה, וכך יצאו שני חורים עגולים ופיפיים...

אתם יכולים לתאר לעצמכם את חלישות הדעת שהייתה לחסיד במחשבה על האכזבה הגדולה שתהא מנת חלקו של הרבי שלו, שכל כך חיכה לטלית הזו, וטרח ועמל להביא את הבד מארץ ישראל, והוא סמך עליו שיעשה את העבודה כראוי - והנה פאשלה שכזו, שני חורים בטלית קטן...

בכל זאת, כיוון שכבר קרה מה שקרה, לא הייתה לו ברירה אלא להראות את הטלית לרבו ולספר לו על התקלה שקרתה.

והנה, רבי רפאל אמנם הצטער על מה שקרה, אך מיד הגיב ואמר, כמדובר על עצמו: "בשביל מה זקוק רפאל לשני חורים בטלית קטן שלו?..." אתם מבינים? הצדיק לא ראה את האירוע הזה כמקרה בעלמא, אלא הוא מיד חשב בשביל מה הוא זקוק לכך, כי ברור לו שאם זה קרה - מן הסתם יש בזה לימוד וצורך עבורו.

רבי רפאל המשיך ואמר: "חור אחד, בשביל להכניס דרכו את הראש, והחור השני - על מנת שרפאל לא יכעס...".

חיזוק לצדיקים

בהמשך לכך, יש מסורת אצל אדמו"רי ויז'ניץ שמפעם לפעם כשהיה להם אתגר שכזה, שקרתה איזו תקלה שעל פי טבע בני אדם זו

פינר מהפכני ללישת בצק מצות

באיכות גבוהה תוצרת 'שוהם' ללישת בצק ידנית עבור מצות שמורות

- מתאים למאפיות וחבורות
- תפעול קל ללא מאמץ
- חיסכון בזמן הלישה להידור המצווה

לפרטים: 058-7014226 | 03-6797600
www.shoham-machinery.com

תלמיד כיתה ח'?

יגעת

ומצאת

מתוך אמונה בכוחות
הגדולים של הדור הזה

הישיבה התיכונית

יצור לבבי

בעתניאל

מבקשת להציב מטרות גבוהות
בלימוד בבית המדרש,
בהתבוננות הפנימית ועבודת המידות,
בניתוב כוחות החיים לעשייה.
בלימודי הבגרות ברמה גבוהה
מתוך שפת התורה והתקשרות בה.

ליווי אישי בעין טובה,
באהבה ובהעצמת
כל תלמיד
למצויינות לימודית

המחזור הראשון
יוצא לדרך!

ימים פתוחים -
כ"ו טבת 15.1 | ד' שבט 22.1

להרשמה
« סרקו »

לפרטים נוספים: דניאל דרמון 055.6619199
ראש הישיבה - הרב תומר בוקובזה 054.6644809

אלפי דגים צבעוניים. מישהו טען שראה דולפין
קופץ מרחוק... אבל הרגע המדהים באמת היה
כשמתחת לאונייה פתאום הגיח צוללן. אמיתי. בן
אדם משוטט לו במים!

לגלות את המדע...
עם התחושה הקוסמית
הזאת יצאנו למגרש החניה
של האוטובוסים ולשמש של
הצהריים.

בחנוכה האחרון, בעקבות
הופעה, נסענו לאילת. בשיט
משפחתי ירדנו לקרקעית
האונייה, עשויה זכוכית, דרכה
רואים את השוניות המדהימות,
אלפי דגים צבעוניים. מישהו
טען שראה דולפין קופץ
מרחוק... אבל הרגע המדהים
באמת היה כשמתחת לאונייה
פתאום הגיח צוללן. אמיתי. בן
אדם משוטט לו במים!

וואו, זה היה הפלא הכי גדול.
מה אתה, 'אחד משלנו', עושה
שם עם כל התמוננים? ...!

אז נזכרתי בקריין ההוא
בפלנטריום בכיתה ג. הפלא
הכי גדול הוא האדם. הפלא
הגדול הוא אתה!

ועכשיו, תנו לי לדמיין
פלנטריום ברוח הבעל שם טוב,
רוחני. הסרט היה ממש יפה: "יש
פלא יותר גדול: הנשמה. אותה
אי אפשר להקריין על מסך. היא
המסע של החיים שלך, בן אדם,
לבקש אותה, להתגעגע לנשמה
שבתוכנו". רק לחשוב שיש
בנו חלק ממשי ממי שברא
את כל מה שראית על תקרת
הפלנטריום.

כבר כתב פעם עמיחי
שפעם שמע מדריך טיולים
אומר: "אתם רואים שם את
האיש עם הסלים? לידו עץ,
ומשמאל לעץ חומה ומעליה
קשת היסטורית..." אם היה
המדריך אומר: אתם רואים את
הקשת? לידה חומה ולידה עץ?
מימין, יש שם סלע ועליו אדם
נח מעמל יומו, אולי מתפלל
לא-לוהיו-הייתה באה גאולה
לעולם.

בפרשות שבועות אלה אנחנו
מתחילים לרדת למצרים, בני
ישראל יוצאים לגלות. זמן טוב
לגלות את הנשמה, בלימוד,
בחסידות, בהתבודדות, בניגון.
לפחות להתפעל ממנה כמו
מאותו צוללן שהגיח לנו מתחת
לאונייה. וואו! נשמה, את פלא
גדול. תודה אבא!

השתנתה, אור זריחה צהוב-אדמדם האיר את המבנה
העגול, והקריין אמר בקול נרגש: "כל מה שראינו לא
משתווה לפלא הגדול ביותר: כדור הארץ. המקום
בו נוצרו החיים!".

כחול הים וירוק העצים התגלה על המסך.
התרגשנו, חשבנו שהוא סיים, אבל לא. "ויש פלא
גדול אף יותר - המוח האנושי, האדם", והקריין
תיאר את היכולת המופלאה לחשוב, ליצור, להרגיש

איזה פלא אתה, יהודי!

כשהייתי בכיתה ג' לקחו את הכיתה ליום כיף
לימודי, ללמוד על כוכבי השמים. נסענו לפלנטריום!
חווייה הוליסטית. החושך, הסאונד, המבנה עם התקרה
העגולה, עליה מקרינים את כל צבא השמים באור לבן
זרחני. היה מדהים לראות את מאדים, נפטון, פלוטו
באופן כל כך מוחשי ואת השמש על כל פלאיה.
לקראת הסיום קרה משהו מרגש. מוסיקת הרקע

**החפשת
אולפנה?**

*חפשת אולפנה איכותית שתעזור לך ללמוד
במרה וירטואלית? כיצד ומה?*

אולפנת צביה שבות
אולפנה תורנית לאומית בבית שמש
ההולכת בדרכו של הראי"ה קוק זצ"ל ובנו הרצי"ה קוק זצ"ל
המצמיחה בנות בעבודת ה' ובניית האישיות.
*לימודים ברמה גבוהה
*במסגרת של חצי פנימייה.

יום היכרות לעולות לכיתה ט':
כ"ד טבת 13.1 | א' שבט 19.1
ערב היכרות להורים:
ט' שבט 27.1

תחל הרישום לכיתה ט'
לשנה"ל
תשפ"ז

להרשמה
ליוני היכרות
וראיון

לשאלות וביורים נוספים:
איטל 052-7438387 בשעות הערב | ulpena.shvut@gmail.com
משרד 02-5661784 רחוב הגפן 32 בית שמש, ניתן ליצור קשר גם בווצאפ

תואר שני במכללה ירושלים

הרשמה לסמסטר ב' בעיצומה!

הזדרזו להירשם לקבלת החזר ממשרד החינוך | מלגות מיוחדות למי שאינם זכאים להחזר שכר לימוד ממשרד החינוך

93% מסיימים את התואר השני מיד בסיום תקופת הלימודים

מסלולים נפרדים לנשים ולגברים

למידה היברידית מותאמת אישית

מובילים במספר הסטודנטים מבין כלל המכללות בארץ!

1+1 תעודות נלוות לתואר: גישור/הוראה מתקנת/תזונה נכונה ועוד

שנה אחת! < יום בשבוע
החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

הוראת מתמטיקה/ מדעים

טכנולוגיה מתקדמת ויישומית

+ תעודה בהדרכה לתזונה נכונה

הוראת תושב"ע ומחשבת ישראל

לנשים - ביבליותרפיה

+ תעודה בכלי גישור

גברים - מנהיגות רבנית

+ תעודה רבני קהילות

ניהול וארגון מערכות חינוך

עיצוב זהות וסימולציות בניהול

+ תעודה בהוראה מתקנת

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי

+ תעודת הדרכת הורים טיפולית

*לימודים עד פסח תשפ"ז

ייעוץ חינוכי

הנחות למילואימניקים ונשותיהם • מלגות והנחות

אבא, אמא ואנחנו

פרידה מספר בראשית

אלון מורה, בית אל, שילה, חברון ועוד. בכל האזורים הללו רואים יישובים מלאי חיים ברוך ה', חקלאות, תנופת בניה וכישיים חדשים. על גבי זה עלינו לחזור ולדבוק גם בדרכים הפנימיות של האבות - מידות הנפש ועוצמת האמונה.

הנביא ישעיהו, כשהוא רוצה לתאר את גדולת ישראל, אומר: "הביטו אָל צִוּר חֲצֵבְתֵם". אתם נבראתם מאותו החומר ממנו אבותיכם נוצרו! הוא אומר לעם. הכוחות, התכונות שלהם זה ה-DNA שלנו. בכל אחד מאיתנו נמצאים הגנים של אברהם יצחק יעקב.

אברהם אבינו תיקן את תפילת שחרית, הוא נענה לקריאת ה': "לך לך". מידתו חסד, והוא מלמד אותנו להעניק ולהשפיע. הוא גייר את האנשים בחרן, אסף את לוט בן אחיו, הכניס אורחים למרות שהיה חלש וממנו יצאו עמים נוספים, "אב המון גוים". אברהם נותן את כל מה שיש לו, כששיא ההתמסרות שלו מגיע בניסיון העקידה.

יצחק אבינו מידתו גבורה שמסמלת צמצום. ה' קובע את שמו, הוא לא יוצא מהארץ והולך בתמימות לעקדה. הוא תיקן את תפילת מנחה באמצע היום, מה שמצריך לשים גבול לשטף פעולות היום-יום. יצחק מלמד אותנו מהי יראה. יראה - אותיות ראיה. דווקא הוא, שהיה כבד ראיה בסוף ימיו, מלמד אותנו להסתכל בראיה פנימית. הוא זה שחופר בארות ולא מתייאא גם כשהן נסתמות, הוא בשקט מתעקש להוציא מהן מים חיים.

יעקב הוא ה'אבהב שבתוך היראה'. עוברים עליו חיים מלאי קשיים כבר בבטן אימו, ובהמשך לצד עשיו, בבית לבן ובהקמת משפחתו הגדולה והמתח בין הבנים. יעקב אבינו מלמד אותנו למצוא בתוך הסיבוכים את אור ה', ולכן תיקן את התפילה הנאמרת בחשכה, תפילת ערבית.

שרה אמנו עוברת תלאות רבות: היא נלקחת לבית פרעה ולאבימלך, נודדת עם אברהם ממקום למקום, הייתה עקרה עד שזקנה, וסבלה מהגר ומישמעאל. ובכל זאת על המילים "שְׁנֵי חַיֵּי שָׁרָה" אומר רש"י: "כולן שוין לטובה". איך? לפני רגע ראינו כמה קשיים היו לה! מסביר הרב מרדכי אליהו זצ"ל, שצדקתה של שרה היא "שכל מה שעבר עליה לא צרער במאומה את אמונתה ודבקתה בהקב"ה, ולכן כל שנותרה היו שווים לטובה".

רבקה אמנו בגיל צעיר כבר מוכנה ללכת עם אליעזר ומזהה מרחוק את גדולתו של יצחק. למרות שבאה מבית מלא שקר היא בוחרת בדרך של חסד. כשהגיעה לאוהל שרה, חוזרת הברכה: ענן השכינה שמעל לאוהל, הברכה בעיטה והנר הדולק. רבקה מלמדת אותנו לשמור על הטוב שבנו גם בסביבה שלילית.

רחל אימנו, היחידה שעד היום מציינים את יום פטירתה, מחכה להינשא ליעקב, מחכה לזכות בילד ובסוף ימיה מחכה לבניה לנחם אותם כשיצאו לגלות. רחל היא 'אם הדרך'. מלמדת אותנו את המעלה של ההליכה וההמתנה, גם אם עוד לא הגענו. מדהים איך גם לאחר מותה היא פועלת בעולם העליון, "קול בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי כְּכִי תַמְרוּרִים רְחֵל מְכַפָּה עַל בְּנֵיהָ".

לאה אמנו היא האם שייחודה הוא העלום ביותר. כל איכויותיה מכוסות מאיתנו. היא מתוארת עם עיניים רכות מרוב בכי, לפי רש"י, השנואה לעומת רחל, ואפילו שמה מבטא חולשה. ולמרות כל זאת, הקב"ה כיוון שהיא תלד את רוב שבטי ישראל, ממנה יצאו כהונה (מלוי) ומלכות (מיהודה) והיא זו שתיקבר עם יעקב. לאה היא העולם הנסתר מאיתנו והלא מובן, אליו אפשר להגיע בדרך אמת: תפילה מעומק הלב. חז"ל מספרים שכשלאה גילתה שהיא מיועדת לעשיו היא התפללה בבכי עד שנשרו ריסי עיניה. מלאה אנחנו לומדים את כוח התפילה לשנות את המציאות.

אצל עמים אחרים, מנהיגים חשובים או מפורסמים בהיסטוריה מונצחים דרך אנדרטה, פסל או שנשאר מחיהם איזו מזכרת כמוזיאון... אך איפה נמצא עם שכל כך קשור, מתרגש, לומד ומתפלל בזכות דמויות שחיו לפני 3500 שנים?!

הרב שטיינזלץ זצ"ל היה חוזר פעמים רבות על כך שדברי התורה הם לא סיפורים נחמדים שקרו בעבר, אלא הם רלוונטיים, נוגעים, שייכים ובמידה מסוימת מתרחשים בתוך כל אחד מאיתנו. כך אנו צריכים להביט על האבות והאימהות שלנו: נשמות גדולות, ויחד עם זאת - קרובות מאוד לליבנו.

עינת ריינוס

ואת עֲלִית

חבר שלנו, ידידיה, אומר שאת ספר בראשית היה צריך לפרוס בקריאת התורה על יותר שבתות בשנה, בגלל שיש בו כל כך הרבה אירועים, סיפורים ועניינים להתבונן בהם!

ובכל זאת, אנחנו מסיימים השבת את הקריאה בבראשית, עד לשנה הבאה בעזרת ה', ותמיד יש תחושה שקשה לעזוב את החומש ולעבור למאורעות הגדולים של השעבוד, יציאת מצרים, מתן תורה, המשכן וכו'. חיייהם של האבות מרתקים אותנו, וזה כנראה לא סתם. הם הבסיס של האמונה שלנו. רק מהתואר שלהם אפשר להבין: אבא, אמא. זה מסביר הכל. דרכם מגיעה השייכות שלנו לעם ישראל, לקשר עם ה' ולדרך התורה.

האדמו"ר מפאסצ'נה, ה'אש קודש', אומר שאור ה' נמצא בתוך כל איש מישראל, ואור זה הגיע אלינו מכוחם של האבות. הוא מסביר שכשאנו אומרים "אלוקינו ואלוקי אבותינו", הכוונה לומר לנו שהעובדה שה' הוא אלוקינו ואנו מאמינים בו, היא לא בגלל טעם שכלי, אלא האמונה בה' מגיעה מהקשר שלנו לאבות.

האמת, נשמע הגיוני שהתורה תפתח באירוע משמעותי וגדול כמו יציאת מצרים או מתן תורה, או אולי במצוות חשובות. אבל לא, התורה מספרת לנו את חיי האבות במשך חומש שלם, החומש הארוך ביותר - 2,300 שנים. וכל זאת כדי לקרב אותנו אל השייכות שלנו. כדי שלפני הכל נדע שאנו שייכים למשפחה נבחרת ולדרך מיוחדת. שייכות קודמת למחויבות.

הברכה הראשונה בתפילת עמידה - 'ברכת אבות', היא השער שלנו לתפילה. האיש שלי הסביר פעם, שזה כמו שאני מתקשרת למישהו ואני מקדימה "אברהם הפנה אותי אליך". כך אנחנו עומדים מול ה' מתוך הקשר וזכות האבות שבנו.

ממש נפלא לראות איך בדורות האחרונים אנו חוזרים לדרכי אבות:

לבנות חוסן נפשי. להתחבר לעוצמה הפנימית. לחוות גבריות אמיתית

מנוחת הלוחם

אפשרות לסבסוד למילואימניקים

ריטריט עומק לגברים

SLOWNESS | קיבוץ מורן 20.2-18

ד"ר יהודה אלעד | בן אלון

יהונתן קליין

054-255-9993 | מחיר הכלל: 3,490 ₪ | נשימה

ההרשמה לכיתה ט' נפתחה

ישיבת בני עקיבא

עלי

מקום אגודת לבן

ערב הכרות להורים ותלמידים
ראשון ט"ו בטבת (4.1.26)
19:00-22:00

ימי דאיונות ובחינות
ראשון כ"ב בטבת (11.1.26) 11:00-15:00
חמישי כ"ו בטבת (15.1.26) 11:00-15:00

<< להעמיק בלימוד ולחיות תורה
<< לברד ולבנות אישיות
<< להנהיג עם הכוח שבך

והכי חשוב -
צוות חינוכי שמדבר אליך

מצוינות מדעית ורמה לימודית גבוהה

פנימיה שמרגישה אותך

תוכנית סביבתית עשירה

מסלולי לימוד בקודש

מי בראש?

שהוא מקשיב למישהו אחר, ואפילו צוחק ממש, הוא עסוק בלחשוב איך הוא מקבל בחזרה את תשומת הלב של כולם. יש לו רק בעיה אחת, חוץ ממנו יש עוד תשעה אנשים שחושבים ממש עכשיו בדיוק על אותו הדבר. מה שיוצר סיטואציה משעשת או מחרידה, תלוי איך מסתכלים על זה, שברגע שאחד גומר לדבר תשעה אנשים מנסים להתחיל משפט בבת אחת, בתקווה שכולם ישתקו ויקשיבו להם. בסוף הקולנוי ביותר, או הכריזמטי ביותר, או הנדחף ביותר זוכה במיקרופון ומשאיר את כל השאר לחשוב איך הם משתלטים על הבמה. לפעמים זה אפילו אלים יותר. לא מופרך לראות מישהו אומר לחבר שלו כאילו בצחוק: "תשתוק שניה", ומקבל באלימות את הזכות להיות במרכז. מה הפאנצ' ? שכולנו יוצאים מטומטמי צמרת. זה שכולם מקשיבים לך לא אומר שהם באמת הופכים אותך לשחקן ראשי, הם נשארים שחקנים ראשיים שבינתיים באצילות או סתם כי להם ברירה נותנים לאחד משחקני המשנה לדבר. תסתכלו על עצמכם ותבדקו אם אני טועה. עצוב.

יש יחידי סגולה שמסתובבים בעולם וחיים אחרת. אצל כל הצדיקים האמיתיים השחקן הראשי תמיד היה רק ה' יתברך, וממילא הם אפילו לא שיחקו את המשחק האומלל של לנסות להיות במרכז, בטח לא על חשבון יהודי אחר.

בעשרה בטבת היה יום ההסתלקות של ר' נתן מברסלב, יהודי צדיק, גאון, למדן, פנומן בעבודת ה', בוער כמו לפיד אש ועוד ועוד, שהלך עם הנקודה הזו עוד צעד הלאה.

עם כל מה שהיה לו, והיה לו הרבה, ברגע שבו ר' נתן פגש את ר' נחמן הוא שם בצד את כל מה שהוא היה ועבר לעמדת התלמיד. עד כאן זה שגרתו. אלא שעם פטירתו של ר' נחמן, כשהיו כאלו שרצו לשים את ר' נתן בראש הוא סירב בנחרצות, רבי יש רק אחד וזה לא הוא. וככה הוא נשאר תלמיד עד סוף ימיו.

בסרט של ר' נתן היה טוויסט בעלילה. כדי לשים את ה' יתברך בתפקיד השחקן הראשי ר' נתן הבין שהוא צריך להיות שחקן המשנה בסרט של ר' נחמן. הבנתם? זה גאוני!

הצדיקים הם שחקני המשנה אצל ה' יתברך, וזו מדרגה שבספק אם נזכה להגיע אליה יום אחד. אבל ר' נתן פתח לנו פתח נפלא שמתאים לכל אחד בכל מצב, אתה אולי לא יכול להיות שחקן משנה אצל ה' יתברך, אבל אתה יכול להיות שחקן משנה בסרט של מישהו שה' יתברך הוא השחקן הראשי אצלו.

כשר' נתן סירב להיות רבי כולנו הרווחנו את השער הכל כך יקר הזה לעבודת ה' - להיות שחקן משנה של הצדיק.

תפקיד ראשי?
נראה לכם?
אתם חיים בסרט,
זאת אומרת, בסרט שלי.

אתם מכירים את הפתיח של הסרטים? זה שלוקח דקות יקרות מהסרט רק כדי לספר לך על כל מי שהשתתף בהפקה כי זה בטח נורא מעניין אותך? אז רגע לפני שיצאתי לאוויר העולם התנגן הפתיח הזה ברקע (בטח וולט דיסני או משהו בסגנון) ורגע אחר כך יצאתי, ומאז אני חי בסרט.

לסרט שלי קוראים: 'החיים על פי אורי צוקר', ועוד לא ברור לי לגמרי איך הוא לא זכה באוסקר בקטגוריית השחקן הראשי הטוב ביותר, הקומדיה הטובה ביותר, הדרמה הטובה ביותר, סרט המתח הטוב ביותר, סרט האימה הטוב ביותר וגם בשאר הקטגוריות הסרט הטוב ביותר.

לא בקטע של להעליב אתכם או משהו, אבל למרות שאתם ממש נחמדים וכל זה, אתם בסך הכל ניצבים בסרט שלי, מקסימום שחקני משנה ברמות שונות. במרכז הבמה עומד רק אחד שכל האורות מופנים אליו, והאחד הזה הוא אני. אבל אין עלילה מוצלחת בלי דמויות נוספות, אז בשביל זה אתם כאן, כדי להוסיף צבע ועניין לסרט שלי. אסור להגיד את זה, אפילו לא לחשוב את זה, אבל אפילו ה' יתברך לא מקבל אצלי בסרט את התפקיד הראשי. ה' ישמור!

קשה לכם עם העובדות?

או שפשוט יש מצב שגם אתם חיים בסרט, כל אחד עם הסרט שלו. ובסרט שלכם גם אני בסך הכל נספח משעשע לעלילה. אין מה להגיד אתם באמת חיים בסרט.

וזו בדיוק הטררגדיה או הקומדיה המטורפת

של החיים שלנו: מסתובבים בעולם מיליארדי אנשים שכל אחד מהם בטוח שהוא השחקן הראשי בסרט. רק תדמינו סט צילומים שיש בו שני שחקנים שטוענים בעלות לתפקיד הראשי ותחשבו כמה בלגאן יש שם. עכשיו תחזרו אלינו ותבינו כמה העולם מטורלל.

קבלו דוגמה מהחיים.

יושבים עשרה חברים על פיצוחים וכירות ומריצים צחוקים. אם תעמדו רגע מהצד ותחדדו את המבט שלכם ותכלו לראות משהו מעניין. מתחת לפני השטח והאווירה הקלילה והזורמת מתנהל מאבק כוחות רציני. יושבים עשרה אנשים שמעוניינים להיות במרכז ההתרחשות, אבל בכל רגע נתון רק אחד יכול להיות שם בפועל.

אתם מוזמנים להיכנס לראש של אחד מהחבר'ה ולראות איך בזמן

הכל... מתחיל כאן
מצטרפים להצלחה!

ישיבת בני עקיבא

נחלים

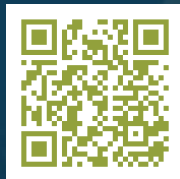
70 שנת מצויינות

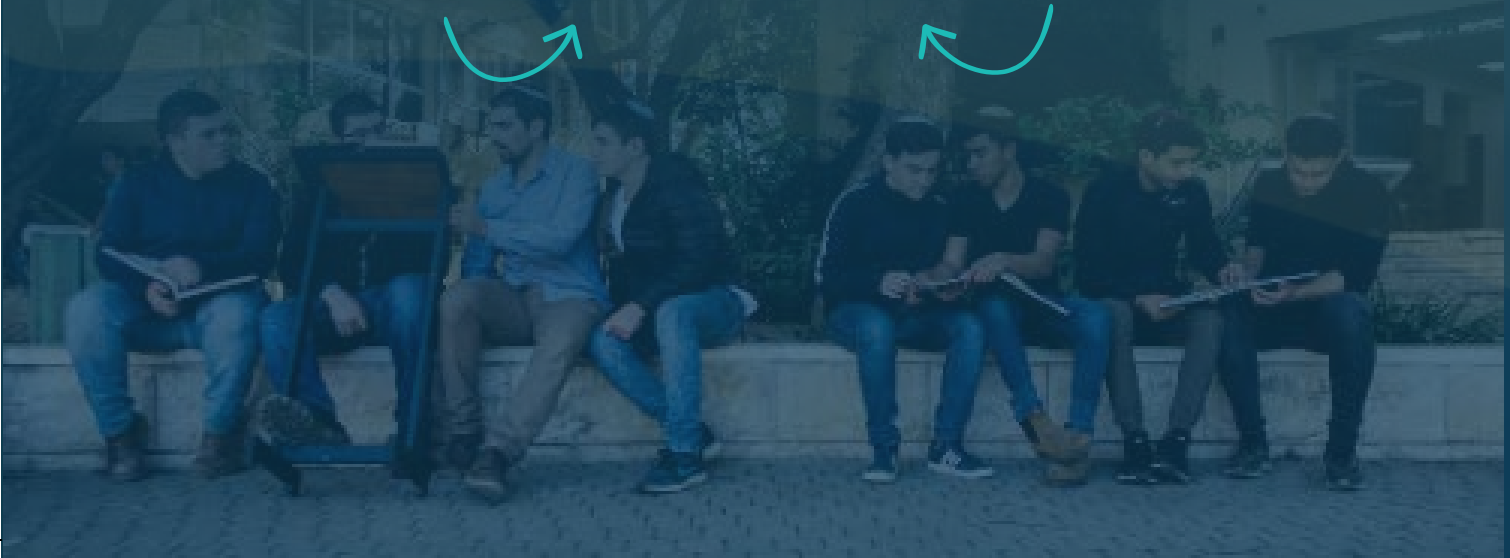
בואו להכיר את כל הטוב שיש לישיבת נחלים להצעה!

תורה לשמה ואורייתות | לימודים ריאליים ברמה גבוהה | פנימייה מושקעת |
אווירה חמה ומשפחתית | שטחים נרחבים | טיולים ומסעות | גיבוש חברתי | טישים |
העשרה לימודית | חצר"מ לכל כיתה | חוגים מגוונים | חדר מוזיקה מתקדם | חדר כושר ועוד...

רישום לערב היכרות
להורי תלמידי העולים
אכיתה ט' ו-ט'
יום שני, כ"ט אב
12.01.26

להצטרפות
לקהובת
האדכונק
בואטאפ

שפת האהבה המצומצמת

העולמות, נשקל החיות שבהם אינו רק אור המתפשט ממנה, כאור המתפשט מהשמש], אי אפשר לעולמות לסבל ולקבל אור שכינה, שתשכן ותתלבש בתוכם ממש, בלא לבוש המעלים ומסתיר אורה מהם, שלא יתבטלו במציאות לגמרי במקורם...

יש חיות כל כך גדולה בשכינה, שהעולם לא יכול לשאת. את אור השכינה, אור האהבה האלוקית, אור אינסוף ברוך הוא - אנחנו יכולים לקבל רק בתוך עולם. רק בעולם. אלמלא כן, כל העולם חוזר לתוהו ובוהו. אין אפשרות להכיל את האור האלוקי בלי צמצום. יש שפה לאהבה האלוקית. ומהי השפה הזו?

ומהו הלבוש שיוכל להסתירה ולהלבישה, ולא יתבטל במציאות באורה? הוא רצונו יתברך וחכמתו וכו' המלבשים בתורה ומצוותיה הנגלית לנו ולבנינו. דאורייתא ומחכמה נפקת, היא חכמה עלאה דלעלא לעלא מעלמא דאתגליא, דאיהו חכים ולא בחכמה ידיעה וכו'.

וכמו שנתבאר לעיל, שאור אין סוף ברוך הוא מלבש ומיחד בחכמה עלאה, והוא יתברך וחכמתו אחד. רק שירדה בסתר המדרגות ממדרגה למדרגה בהשתלשלות העולמות, עד שנתלבשה בדברים גשמיים, שהן תרי"ג מצוות התורה.

ובירידתה בהשתלשלות מעולם לעולם, גם השכינה ירדה ונתלבשה בה בקל עולם ועולם... וההלכות עצמן הן ממדותיו של אין סוף ברוך הוא, שהן חסד דין ורחמים וכו', שממנה נמשך ההתר והאסור והפשוט והפסול והחיוב והפסור, כמו שכתוב בתקונים.

כדי שנוכל לפגוש את האהבה האלוקית בלי להתבטל בה לגמרי, צמצם הקב"ה את אורו לתוך התורה והמצוות. איזה פלא!

מה ישמח אותו

בעצם, אם אנחנו חוזרים להתחלה, יש אהבה שנמצאת אצלו יתברך כביכול, שהוא אוהב את ישראל באהבה שאין לתאר - אותנו, קרוצי חומר... והיא תהילתך. רזי רזים. אותנו, ישראל עבדיו, הוא אוהב. אבל האהבה הזו, אם היינו פוגשים אותה ככה, היינו מתבטלים בה. לא היינו יכולים להרגיש אותה מרוב עוצמתה. ומתוך האהבה שהוא אוהב אותנו, הוא צמצם את עצמו לתוך צמצומים שונים, כדי שנוכל לפגוש בו יתברך.

וכך, במילים המרגשות הללו, אומר בעל התניא (פרק מט):

והנה פנים הפנים לפנים. כמו שהקדוש ברוך הוא כביכול הניח וסלק לצד אחד, דרך משל, את אורו הגדול הבלתי תכלית, וגנזו והסתירו בשלשה מיני צמצומים שונים, והכל בשביל אהבת האדם התחתון, להעלותו לה, כי אהבה דוחקת הפשוט -

על אחת כמה וכמה בכפלי כפלים לאין קץ, פי ראוי לאדם גם כן להניח ולעזוב כל אשר לו, מנפש ועד בשר, ולהפקיר הכל, בשביל לדבקה בו יתברך בדביקה חשיקה וחפיצה, ולא יהיה שום מונע מבית ומבחוץ, לא גוף ולא נפש ולא ממוץ...

כשאנחנו אוהבים, אנחנו רוצים להבין מה ישמח את האהוב. לא אותנו. והאהבה הגדולה ביותר שאנחנו יכולים להבין, זה איך ה' בורא כל העולמות בחר בנו להיות לו לבניו אוהביו. פלא. איך הוא מתבונן בכל תנועה וכל מעשה, כל מצווה, וכל רצון טוב, כל מחשבה טובה וכל אהבת ישראל - הכל הכל נשמר ומפואר בעיניו. הוא 'צמצם עצמו כביכול', הכל בשביל 'אהבת האדם'. וגם אנחנו רוצים לעורר את הלב, לפגוש בתורה במצוות את שפת האהבה הסודית בינינו, את האור הגדול ביותר, שנגלה אלינו בפרטי החיים הפשוטים ביותר.

מבין החרכים, מבין החריצים, מביט אלינו בעל הבירה ומתגלה לנו. אלו לא צמצומים, ולא פרטי הלכות, אלא תילי תילים של אהבה שמתגלה ומתלבשת ותפורה בדיוק למידותינו. ומתוך האהבה הזו, מתוך הגילוי הזה, מתגלה גם בנו אהבה ומסירות גדולה כלפיו יתברך. אהבה רכה אהבתנו.

לפני שנים רבות, אי שם בשנות העשרה, ארגנו לעצמנו - חברות - חברות - ימי הולדת. כל אחת בתורה, חשבנו יחד מה לשמח אותה, ומצאנו! יומולדת אחרי יומולדת עשינו הפקה שלמה, שהתאימה בדיוק - למי שארגנה... זאת אומרת, כשארגנו את היוםולדת, כל כך רצינו לשמח אחת את השנייה, ששאלנו את עצמנו - מה היה הכי משמח אותי? וזה מה שעשינו... מתישהו לקראת הסוף הבנו מה קרה כאן. עשינו סוג של 'העברה' מאחת לשנייה, כשכל אחת ארגנה לשנייה מה שהתאים לה עצמה...

מאז למדנו כמה דברים על קשר, על אהבה ועל איך לבטא קרבה, אבל הסיפור הזה חקוק בי להבין כמה קשה לפעמים לדעת מה האהוב אוהב...

יש ספר מוכר - '5 שפות של אהבה', של גארי צ'ופמן, שמתאר איך את אותה אהבה שבלב מבטאים אנשים שונים בשפות שונות. כולם מרגישים את האהבה, אבל כל אחד מבטא אותה באופן שונה. הספר מעניין, ואפילו חשוב, אבל מה שיותר מעניין זה שאת עצם האהבה אי אפשר למשש. היא רז. אהבה בלי שפה נשאת נעלמת. כמוכן, כל זה הוא רק משל כדי להבין שאת האהבה לה' אי אפשר להשאיר נעלמת בלב, וגם לה יש שפה מיוחדת משלה.

אם היינו משאירים את הקשר לה' כמו שהוא, אם היינו רוצים לפגוש את השכינה כמו שהיא, היינו נעלמים בתוכה, אנחנו וכל העולמות כולם, כמו שמסביר בעל התניא (פרק נב):

אבל השכינה עצמה, שהיא ראשית הגלוי ועקרו, מה שאין סוף ברוך הוא מאיר לעולמות בבחינת גלוי, והיא מקור כל המשכחות החיות שבכל

תורה שמאירה בך

מדרשת מעיינות

מגורים בלב ירושלים

- **תכנית מנהיגות**
ייחודי במדרשה - תכנית מרתקת לפיתוח מנהיגות ושליחות
- **לימוד שנוע**
בכל חלקי החיים ומאיר אותם באור תורת החסידות
- **יחס אישי**
וליווי משמעותי של צוות נוכח ואכפתי

מחנות לך בימים הפתוחים! הרשמי כאן <

מדרשת מעיינות | 51 יפו ירושלים

מעיינות

העמידו תלמידים הרבה

איתי אסמן

אם אתם מסבירים ליהודי סוגיה פשוטה במשך זמן רב זהו חסד מאוד גדול שאתם עושים איתו ואין ספק שיש גם שכר גדול על החסד הזה. איזה דבר גדול זה ללמד תורה פעם ראשונה יהודי שלא זכה לטעום אותה. כל המספידים אמרו על הרב את המשנה בפרקי אבות שהוא זכה "להעמיד תלמידים הרבה". מסבירים הפרשנים שלא מספיק רק ללמד בכמות, אלא גם באיכות, צריך 'להעמיד אותם' ואכן מי שלמד אצל הרב מנחם מספר שנים, ידע לגשת לסוגיה בגמרא וללמוד אותה כמו שצריך. גם כאשר אנחנו מלמדים, השאיפה צריכה להיות כדי לתת כלים ללמוד שיוכל לגשת ללימוד התורה גם כאשר הוא בביתו. בנוסף, הרב מנחם בן יעקב מסר את הנפש על לימוד הגמרא. גמרא זה

השבוע הלך לעולמו הרב מנחם בן יעקב זצ"ל, מגדולי מרביצי בדורנו, שזכה להעמיד תלמידים רבים. הוא לימד במכון מאיר, בישיבת עטרת כהנים (ירושלים) ובכולל מר"ץ. הרב היה גאון גדול עם בקיאות וחרירות גדולה בכל חלקי הש"ס, אך עיקר גדולתו הייתה להסביר את עומק הגמרא גם ליהודי פשוט, הוא ידע לחבר את התלמידים לשכל של התנאים, האמוראים והראשונים - לשכל היהודי. אדם שניגש לדף גמרא בהתחלה זה נראה לו מאוד מסובך, והרב ידע לפשט את הסוגיה כאשר התלמיד יוצא מהלימוד שמח והוא מרגיש מחובר להבנת הסברה של כל צד בגמרא. זכיתי ללמוד אצלו ולהרגיש את מתיקותה של הגמרא.

הרב מנחם בן יעקב זצ"ל

משהו שאפשר ללמד גם אנשים שרחוקים מתורה ומצוות, זהו עיקר תורה שבעל פה. כשלומדים גמרא מתחברים לשכל היהודי והישראלי, השכל התלמודי, שעובר אלינו דור אחר דור ממעמד הר סיני, לימוד הגמרא מיישר את השכל ונותן סברות ישרות. אחרי שאדם לומד גמרא הוא מתחבר למסורת התורה. האר"י הקדוש אמר שהעמל בלימוד הגמרא מסיר מהאדם את הקליפות. לכן יש לדעת שהעמל והקושי הם טבעיים בהתחלה ואין להיבהל מכך. לפעמים לאדם יש ריחוק מהתורה בגלל הקליפות ולימוד הגמרא בעמל זה מה שמיישר לו את השכל ומקל על החיבור לתורה ומצוות. זהו חלק מהקירוב, וכל יהודי צריך בסופו של דבר להגיע למצב שהוא יודע

ללמוד גמרא - אלו לימודי הליבה של הישראלי. עלינו לייקר את לימוד הגמרא, בתקווה שיום אחד היא תילמד במערכת החינוך מתוך יראת שמיים וחרדת קודש כלפי התנאים, האמוראים והראשונים. אלו חיי עולם הנטועים בתוכנו ומוטל עלינו להוציא אותם אצל הפועל. שזוכה ללכת בדרכו של הרב מנחם בן יעקב זצ"ל, תהא נשמתו צרורה בצרור החיים עם כל הצדיקים.

asmanitai@gmail.com

חתנו, הרב ציקי ברלין מיישבת הכותל סיפר בהספד מאיפה הגיעה לרב יכולת ההסברה הזו - הרב מנחם זצ"ל למד אצל הרב יהודה קולודצקי זצ"ל, ראש ישיבת היישוב החדש בתל אביב, יום אחד הרב ניגש לתלמיד מנחם וביקש ממנו ללמוד עם תלמיד חלש, והוא נענה בשמחה. הרב מנחם סיפר שהוא למד עם אותו תלמיד ולמד איתו 8 פעמים את הסוגיה רק כדי שיבין והוא לא מבין, עד שהוא הבין. הוא למד איתו 50 דפי גמרא. שם הוא בנה את כושר ההסברה המופלא שלו. תורה תחילה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. בזכות החסד שהרב מנחם עשה עם אותו תלמיד חלש, ה' עשה איתן חסד והוא זכה ללמד תורה להמונים בכמות ובאיכות.

יש כמה דברים שאפשר ללמוד מהרב בענייני קירוב. הוא הלך ללמד במכון מאיר, מקום של בעלי תשובה, ענייני קירוב רחוקים היה מאוד קרוב לליבו. ביתו היה פתוח לרווחה לכולם, הוא האיר פנים לכל אדם וקיבל אותו בסבר פנים יפות. חז"ל אומרים שאם ראית תלמיד שלימודו קשה עליו כבדול, זה בגלל שרבו אינו מסביר לו פנים או בגלל שמשנתו אינה סדורה עליו. לכן חשוב מאוד בלימוד להיות בסבר פנים יפות לתלמיד שרוצים לקרב, וגם לפשט לו את הסוגיה שתהיה ברורה לו ושלא יצא עם תחושה של סיבוך מהלימוד. גם

להצטרפות לקבוצת ווטאפ
של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה!
להצטרפות לצעירי ראש יהודי
052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן
למדרשת שושנת אביב בתל אביב.
יעל 053-367-3434

10 ספרי קומיקס ילדים "הגיע הזמן"
להזמנות:
www.roshy.org
052-5665005

האשיות
בואי להשפיע
האה תל אביב
מסנת ליום סירות באחד ימיו ראשון
כ"א שבט 8.2
י"ד שבט 1.2
מרכז שיעורים • מדרשה לבעלות תשובה
קהילה חמה • שבתות ואירועים
חברותות וקשר אישי
התפקיד מצריך תקשורת בין אישית ומנהיגות חברתית,
יכולת ארגון ורמה תורנית גבוהה
הרמה דרך אתר עמינדב | לפרטים נוספים: 052-5665552

הקדמת כוס
לקראת הוצאה
חדשה מהדרת
כוס לספר
"אורות תשובה"
אם היאור קצר
מאת הרב
יונה פרוינד
דרושה
תרומה /
הנצחה /
הקדשה
לתרומה:
052-5665005 רחלי
לפרטים:

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי העמיל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

הזדמנות אחרונה

סוף שנה

חיסול מלאי 2025

<p>SENSOR SMART TV</p> <p>4K ULTRA HD</p> <p>50" NE-50FLED במקום 1,090 ₪ 899</p> <p>43" NE-43FLED במקום 849 ₪ 649</p> <p>75" NE-75FLED במקום 2,190 ₪ 1,790</p> <p>65" NE-65FLED במקום 1,690 ₪ 1,390</p> <p>55" NE-55FLED במקום 1,290 ₪ 990</p>	<p>NAKASUMI 85"</p> <p>4K ULTRA HD SMART TV</p> <p>NE-85FLED במקום 2,590 ₪ 1,990</p>	<p>SAMSUNG מסך 43"</p> <p>43" UE43F6000F במקום 1,175 ₪ 990</p>	<p>JVC מסך 32"</p> <p>32" LT-32N3160 במקום 399 ₪ 299</p>	
<p>Lenovo מחשב נייד</p> <p>IdeaPad Slim 3 15IRH10 83K100TMIV Core i5-13420H 256GB SSD 8GB RAM במקום 1,739 ₪ 1,739</p>	<p>ASUS מחשב נייד</p> <p>Vivobook Go 15 E510KA-BQ1179WS Celeron N4500 128GB 4GB RAM Windows 11s + Office 365 במקום 1,080 ₪ 977</p>	<p>Falcon קורקיט חשמלי Falcon A10</p> <p>מלך צג דיגיטלי צעמי אורך 10' לטיבה יציבה ובטוחה במקום 1,090 ₪ 999</p>	<p>SENSOR מקרן קול אלחוטי 2.0 ערוצים</p> <p>SBSR1 במקום 399 ₪ 129</p>	
<p>ECOVACS שואב אבק חובטי</p> <p>DEEBOT N20E במקום 1,150 ₪ 890</p>	<p>Xiaomi שואב אבק אלחוטי נטען</p> <p>Xiaomi Vacuum Cleaner G20 Lite במקום 549 ₪ 349</p>	<p>מקרן וידאו חכם הקרנה בגודל של 130 ע"ג אינץ'</p> <p>Home Cinema F300 במקום 499 ₪ 299</p>	<p>KiDi KIDI DAY Watch 4G</p> <p>שעון חכם לילדים שירות וידאו איתור מיקום במקום 129 ₪ 89</p>	<p>baseus אוזניות אלחוטיות</p> <p>Bowie E18 TWS IPX4 השתקת רעשים מוגנות מים ipx4 במקום 99 ₪ 49</p>
<p>חלקטרה תנור חימום קוורץ גוף מתכת לגלים לניידות</p> <p>SYH-1207H במקום 159 ₪ 139</p>	<p>Gold Line רדיאטור 9 צלעות</p> <p>ALT-2009 במקום 229 ₪ 199</p>	<p>SENSOR קמין חימום מעוצב חשמלי 1500W</p> <p>SE-15C במקום 119 ₪ 99</p>	<p>SENSOR תנור חימום לאמבטיה</p> <p>SE-RH03 במקום 69 ₪ 49</p>	<p>SENSOR תנור חימום קוורץ</p> <p>SE-06S במקום 49 ₪ 29</p>

SAMSUNG
מקרר 4 דלתות
מקפיא תחתון
סמסונג

3 שנות אחריות

649 ליטר
RF60C7012SL
במקום 7,490 ₪

פיקוד
שבת

6,990

Haier
מקרר האיר
מקפיא תחתון
3 דלתות

10 שנת אחריות (1-9)
מאז 1997

גימור זכוכית לבנה

483 ליטר
HTW7720DNGW
במקום 4,590 ₪

3,990

אלקטרה
מקרר 4 דלתות
אלקטרה

600 ליטר
נפת ענק

EL685PB
במקום 4,090 ₪

מוע
inv

3,950

אלקטרה
מקרר SBS
דלת מול דלת

622 ליטר
EL6460DI

במקום 3,990 ₪

מקרר ענק

3,790

SHARP
מקרר מקפיא
עליון שארפ

315 ליטר
נפח נטו 315 ליטר
SJ2131

2,390

LG
מכונת כביסה
פחת חזית

1-8 ק"ג
AI DD 6 Motion
WFS8014WW

8 ק"ג

במקום 2,590 ₪

2,149

אלקטרה
מכונת כביסה
פחת חזית

1-10 ק"ג
אלקטרה

10 ק"ג

במקום 1,590 ₪

1,390

מכונת כביסה
פחת חזית

1-8 ק"ג
GL8 - VMQ8W

8 ק"ג

במקום 1,190 ₪

999

מייבש כביסה
הובו

9 ק"ג
HLEC9TEXISR

4 שנות אחריות

במקום 1,590 ₪

1,590

אלקטרה
מייבש כביסה
אלקטרה

7 ק"ג
EL 8860

5 שנת אחריות (1-4)
מאז 1997

במקום 749 ₪

649

BOSCH
מדיח כלים
12 מערכות כלים
בוש

במקום 2,490 ₪

1,990

SMS21TW04E

BOSCH
תנור אפיה
בנוי נירוסטה
בוש

כולל מסילות
טלסקופיות

במקום 2,190 ₪

1,990

HBF534ES0Q

תנור אפיה
בנוי סנסור

במקום 769 ₪

599

SNCR6500BLK

SIEMENS
כיריים קרמיות
4 מוקדי בישול
60 ס"מ

תוצרת גרמניה

EL161K8E88E

במקום 1,190 ₪

949

אלקטרה
מיקרוגל 20 ליטר
אלקטרה

ELM720GTB

במקום 249 ₪

199

ELECTRA PRO
מיקסר מקצועי
אלקטרה PRO

קורת נירוסטה
מספת מתנה
משו 299 ₪

קורס אפיה
דגימתי
של דור פלג
מתנה
משו 499 ₪

מגוון גדול של
תוכניות, מהירות
ואביזר ערבול

מנוע שקט במיוחד
עם מנוע DC
לביצועים גבוהים

קורת נירוסטה
7.5 ליטר מושלים
להפרשות חלה

מסר מגע
דיגיטלי

ELECTRA
שבת

בר מים אלקטרה
שבת למהדרין
מים חמים וקרים לכל השבת

התקנה כולל

Gold Line
פטריית חימום
השמלית
3000W

כולל כיסוי
מוגן מים
מתנה

ATL-2615B

במקום 499 ₪

444

אלקטרה
מכונת קפה
טוחות
אלקטרה

קילו פולי
קפה קוד
מתנה!

במקום 1,490 ₪

1,390

3565

NESPRESSO
מכונת קפה
נספרסו
מקציף

Essenza Mini

A3NC30-IL-BK-NE

במקום 749 ₪

599

אלקטרה
מוט בלנדר
משולב 1-4

במקום 129 ₪

99

EHB-1200

אלקטרה
תנור חימום
קוורץ
עיצוב עם
אפקט אח

במקום 169 ₪

159

LX-2020

DeLonghi
דיאטור RADIAS דלונגי
בטיחותי לחדרי ילדים
7 שנות אחריות

8 צלעות
TRD-40820
במקום 689 ₪

599

10 צלעות
TRD-41025
במקום 789 ₪

729

12 צלעות
TRRS1225
במקום 777 ₪

699

שמית פוך זוגית
מתנה
בשוני 299 ₪

אלקטרה
מקרר חום עומד
שלט רחוק

PSG20RY

במקום 479 ₪

399

אלקטרה
תנור חימום
דקורטיבי
אלגנטי

במקום 449 ₪

349

J5MF2

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

PAYNGO.CO.IL
*5018

בתוקף עד- 6.1.26 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | המחיר הקודם של המוצר שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | אין כפל הנחות ומבצעים

**מה שה'
עושה
בהיסטוריה
ומה שה'
עושה
בתוך הלב**

ראיון המשך עם דיצה אור

אבי טאוב

זוהי כתבה שנייה עם דיצה אור, אם לשכעה ומרצה בבית הספר לתורת הנפש על פי החסידות, של הרב גינזבורג, שבנה אבינתן נחטף לעזה ב-7.10. לאורך תקופת השבי, דיצה עזבה הכל והתמסרה למאבק להשבת בנה וכל החטופים, ולהשפעה על התודעה בעם ישראל.

את הריאיון הקודם קיימנו בימים של כאב, ייאוש וחרדה. דיצה התמקדה בדיבור על הראייה הכללית שצרכה להיות לנו ביחס למלחמה, וההבנה של המשמיה שהשגחה ייעדה לנו בתוך הכאוס הנורא.

הבטחנו להמשיך את השיחה, ואחרי שחרורו של אבינתן אנחנו מקיימים סופסוף את השיחה הזו, בה אנחנו עוברים מן השדות הגדולים: עם ישראל והמדינה, המלחמה והגאולה, אל קודש הקודשים של הסיפור, אל הלב. עוברים מהאסטרטגיה אל החיים הפנימיים, מהגיאופוליטיקה אל התפילה, מהוויכוחים הציבוריים אל עבודת ה' האינטימית. נשאל שאלות שקשה לשאול, אולי נטיח דברים, אבל בעיקר נעבור מן השאלות 'מה ראוי שיהיה?' או 'מה נכון לעשות?', לשאלה 'מי אני בתוך כל זה?'

הסדר המופתי מתגלה כמו פאזל ענק

ספרי לי קצת על התקופה החדשה.

עברנו לתקופה של הרבה אור ושמחה, ברוך ה'. ממש עכשיו באתי מ'ברית יצחק' של הנכד החדש שלי, בן לתומר דבורה ורעי, שנולד במתנה. בע"ה מחר ייכנס כבריתו של אברהם אבינו. ב"ה אור גדול. גם ביום כיפור נולד לנו נכד – בן לגליה ואייל. הברית שלו הייתה בחג הסוכות, בבית הכנסת על שם אביהו קינן הגיבור, הי"ד, שנפל בעזה, באל-בוראג', לפני עשרים ושתיים שנה. כשאבינתן חזר, נודע לנו שבכל השנתיים הללו הוא היה בתת-קרקע באל-בוראג', בדיוק מתחת למקום בו נפל אביהו הי"ד. השם שקיבל התינוק הוא צורי גלעד – על שם גלעד ניצן הי"ד שנפל בעזה, בתחילת המלחמה הזאת. גלעד יצא להילחם בהצהרה שהוא הולך להחזיר את אבינתן...

באותו הלילה שאחרי הברית נחתם ההסכם שבו שוחרר אבינתן. דברים שכאלה הם סוג של פאזל שהכול בו מסתדר כל כך בדיוק, אבל איך לספר את זה בצורה כל כך מדויקת – אני עדיין לא מצליחה. (דרך אגב, אני מאוד משתדלת לומר 'הסכם' ולא 'עסקה'. 'עסקה' עושים על סחורות, והבן שלי – ואף אדם – אינו סחורה. אנחנו לא עוסקים בשום אופן בסחר בכני אדם).

אני זוכר שאת אמרת בזמנו שאבינתן יחזור ברגע המדויק שבו הוא צריך לחזור. זה מסתדר עם הסיפור של הברית... אבל אני רוצה שנחזור קצת אל התקופה החשוכה, הבלתי אפשרית, שבה סיפרת שכל הזמן שאלו אותך על האמונה שלך ועל הקשר שלך עם הקב"ה. אני תמה, האם היו בזה תזויות? התחזק או נחלשת? שיניית את דעתך?

לפני שתעני לי אני משתף בדעה הקדומה שלי: נראה לי שלבן אדם יש 'אמונה', או 'חוסר אמונה', שמלווים אותו כל החיים. יש אנשים שנכנסו לשואה מאמינים ויצאו מאמינים. ויש אנשים שנכנסו לא מאמינים ויצאו לא מאמינים. יש אנשים שחזרו בתשובה בשואה, ויש אנשים שיצאו בשאלה. האמונה של האדם לפעמים מושפעת ממה שקורה לו, אבל תמיד נראה לי שהיא גם קודמת לזה וחזקה מזה, גם אם היא עומדת למבחן בזה. אז אשאל אותך, האם משהו השתנה בכלל, או שרק התחזק מה שהיה קודם לכן?

תגיד אבי, משהו השתנה במערכת היחסים שלך, עם אשתך, בשנתיים האלה? ברור, דברים משתנים כל הזמן, אבל זה משהו מינורי. לא משהו דיכוטומי.

וכשנולד לכם ילד, בשעה טובה ומוצלחת, זה משפיע על מערכת היחסים? זה משנה? ברור.

החיים הם קשר עם ה'

זה מה שאני רוצה לומר.

קשר של אמונה עם הקדוש ברוך הוא זו מערכת יחסים: כל מה שקורה בחיים שלי – נכנס למערכת היחסים הזאת. כשקורה משהו מינורי – זה נכנס בעדינות למערכת ומתבטא בצורה עדינה. כשקורה משהו ענק, זה מטלטל את הכול, ובוודאי שזה מגיע לקשר של 'מה שקורה בינינו'. 'יחסינו לאן'.

בסופו של דבר, מבחינתי החיים הם קשר עם ה', זאת המשמעות של החיים. זה לא שיש הרבה דברים שקורים לי בחיים' ולצד זה יש גם את ה'אמונה', או שיש דברים שקורים ואני איכשהו מקשרת אותם לאמונה'; אלא האמונה היא הכול, ובתוך האמונה קורים הדברים. לא צריך להביא אותם לשם. ממילא הכול שם: גם הכאב, גם התקווה, גם הייאוש וחוסר האונים, גם הכעס והחרדה, גם החברות והאהבה שהגיעה מהרבה כיוונים, וגם ההשגחה הפרטית שהייתה כל כך נוכחת ומחזקת...

איפה ראית השגחה פרטית?

קודם כל באופן כללי, אני הרגשתי את ההשגחה ממש בכל רגע, בכל דבר.

המשפט האחרון שהרב גינזבורג אמר בסוף השיחה הוא: "ותהיה הירידה לצורך עלייה גדולה". זה העיף לי את המוח. זה פתח את האופק לכיוון חדש לגמרי: לא רק שאנחנו מחכים שהצרה הזאת תיגמר ונוכל לנשום לרווחה, אלא יש לזה מטרה גבוהה, יש לזה תכלית

להעלים. לטעון שהוא איננו אצלנו. כשאבינתן חזר, שאלתי אותו על זה. "למה כמעט כולם קיבלו סרטונים, ורק ממך לא הגיע כלום??" הוא סיפר שהוא לא שיתף פעולה בהסרת הקליפים שלו על ידי הימח שמס, כי הוא הבין שהם נועדו להלחיץ את דעת הקהל בארץ, שיכריחו את הממשלה להיכנע לחמאס. מתוך התופת שלו, הוא הכריע שהמשימה הראשונה של המדינה היא לדאוג שלא יהיה שוב 7.10, וזה אומר להשמיד לחלוטין את החמאס. כל דבר אחר, זה אחר כך - כולל הוא עצמו והסבל הנוראי שהיה נתון בו. זה מדהים בצורה בלתי נתפסת. זו באמת מסירות נפש מודעת ונוראה.

הכול קטן מול הדבר הזה. זה היה נס גדול שבעתים. כמו בתפילת חנה, "ה' מוריש ומעשיר..." "ממש הפוך ממה שחשבנו.

האם גם את חשבת לפעמים שאולי את 'מאמינה יותר מדי', שאולי יישבר לך הלב ואולי תשברי לאחרים את הלב? אולי היה צריך לעשות כמו רחלי פרנקל, שכשחטפו לה את הבן היא אמרה דווקא דיבורים ממתנים, שהחזיקו את כל התפילות 'בערבון מוגבל', ואנחנו לא יודעים מה טוב וה' יעשה כטוב בעיניו, כדי שאנשים לא יתמוטטו מהציפייה.

האמת שלא חשבתי כך בכלל. לא נכנסתי בכלל לתסריט של - "מה יהיה אם הוא לא יחזור?" לא נתתי למחשבה הזאת שום דריסת רגל אפילו לרגע אחד. באופן בסיסי יותר, אני יודעת שבכל רגע, לכל מצב, אנחנו מקבלים מהקב"ה את מנת הכוח הדרושה כדי להתמודד איתו. באיזושהו מקום מאחורי התודעה, היה ברור לי שכל מצב שיקרה יביא איתו את היכולת להתמודד, ועכשיו הנכון הוא לבחור את המחשבות והתמונות המחזקות.

רחלי הייתה אחראית יותר, כללית יותר ודואגת לכולם יותר ממני. אני אומרת את זה קצת בצחוק, כי אני כן הבנתי שהשליחות שלי כוללת גם את הצורך להחזיק - במידת התלוי בי - את הכוח שלנו כעם, לא רק בהקשר האישי שלי ושל אבינתן ולא רק בהקשר של כל החטופים, אלא בהקשר של 'עם שמנהל מלחמה'. היינו צריכים להיות בטוחים שאנחנו הולכים לנצח במלחמה הזאת, שאין אופציה

הרגשתי את ה' הכי קרוב, הכי עוטף, וזה נתן לי המון כוח. שמעתי את ההשגחה אומרת: "אל תדאגי, הכול בידיים שלי. הכול מושגח, מדויק, מאורגן. אין שום דבר שפשוט 'קורה' מחוץ לתוכנית שלי". ואז כל המקרים הפרטיים של ההשגחה חיזקו מאוד את הוודאות הזאת.

מכיוון שהעולם נורא רועש וחזק, והמשיכה 'להאמין לעולם הזה' חזקה מאוד מאוד, הייתי צריכה כל הזמן את ההופעות האלה של השגחת ה' בחיים; את ההוכחות ההפוכות לחושים - "הנה! את רואה? אני כאן, אני שומע, אני מגיב, אני איתך". הייתי צריכה את זה צמוד. בכל פעם שהייתי נופלת מזה, ה' היה מזכיר לי. מופיע. ושוב נופלת, ושוב מזכיר לי. התפנקתי.

לא עצרתי לשאול את עצמי אם ננצח

אני מבין, אבל אשאל שוב: נראה לי שתמיד הייתי 'מאמינה' ככה בקשר של החיים עם ה' וזה רק התחזק. אלו חיינו של כל מאמין - הוא מחזיק איזושהי אמונה בדרגה כלשהי, ואז נופל ממנה, ואז מתבונן ורואה 'סימנים בדרך' ו'קשר בין הדברים' - והוא חוזר להתחזק. לכל מאמין יש גם ימים רבים של שממון ושל בדירות. אבל עדיין, לכאורה מה שתיארת לי עכשיו הוא עיקרון פשוט בחייו של כל מאמין. אני אזכיר לך שבראיון הקודם דיברנו על 'אמונה' כמובן שמזכיר את סגנון החשיבה של הרב קוק. כלומר, לנסות ולסגל לעצמנו את הפרשנות האופטימית-מטאפיזית של התמונה הגדולה, שמגלה את החכמה האלוקית בגלגולי ההשגחה בהיסטוריה של עם ישראל לתיקון העולם. ניסינו להבין איך מהלכים גדולים שקורים בעם ישראל ובעולם כולו בעקבות המלחמה יכולים להתפרש כמובן של השגחה. לנסות לשמוע בחדשות לא רק כאוס או מחדל, אלא מהלך שקורה ושבמצבנו, כנראה לא יכול היה לקרות בשום צורה אחרת.

היה נשמע שבאותה תקופה התפתחה אצלך שיטה אחרת, איזו פילוסופיה דתית או דרך אחרת של עבודת ה'. מה התחדש לך אז?

לא התפתח משהו אחר. להפך: הדיבור והתודעה האישיים של עבודת ה' הפרטית והאינטימית - זה מרחב המחיה הטבעי שלי. דווקא הדיבורים שדיברנו בפעם שעברה - על הראייה הכללית, הציבורית, המדינית - הם ההתחדשות שלי במלחמה הזאת. פתאום נדרשתי לשדה הכללי, של המערכה הצבאית, של הפוליטיקה ושל עם ישראל, מה שאתה מזהה עם 'מחשבה דתית בסגנון הרב קוק'... דווקא השדה האישי - אפשר לומר החסידי - זה השדה שהכי טבעי לי.

אודה שבעוונותי הרבים, כל הזמן הזה חשבתי לעצמי 'דיצה מאמינה יותר מדי'. מישהו צריך להוריד אותה בזהירות מהעץ, שלא תתרוסק חס וחלילה. יש לי בבית הכנסת מישהו שמקורב לכל מיני חברי כנסת מהליכוד. כל הזמן שאלתי אותו מה קורה עם אבינתן, והוא אמר לי: "אין אף סימן חיים". הוא אמר שהוא לא מאמין שיש סיכוי. מצד אחד אין אף סימן חיים, מצד שני דיצה מאמינה בעוצמות בלתי נתפסות - בסוף עוד תהיה לה אכזבה

מטורפת חלילה. בסופו של דבר גילינו שלא רק שאת צדקת, ברוך ה', אלא שהסיבה שלא הייתה ממנו שום סימן חיים היא כי הוא היה אמיץ, כי הוא סירב לשותף פעולה, ואפילו ניסה לברוח ונזרק לצינוק.

אכן, לאורך כל השנתיים לא היה לנו אות חיים מצולם מאבינתן, ובתוכי הייתי אמביוולנטית ביחס לזה: מצד אחד, כל עוד לא ראינו אותו במצב זועתי, כפי שראינו חטופים אחרים בסרטונים שהימח-שמס שלחו, יכולתי לדמיין אותו חזק, מתמודד, שומר על רוח חזקה, כפי שהרב גינזבורג הנחה אותי לדמיין אותו, אולי אפילו מיודד עם השוברים שלו. מצד שני, סרטונים הם תעודת חיים. אחרי שהימח"ש מעבירים סרטון, הם לא יוכלו יותר לומר - "הוא לא אצלנו. אנחנו לא יודעים איפה הוא. הוא לא חי..." וכו'. לעומת זאת, את מי שלא שלח אף סרטון מצולם, הכי קל

זה כמו הכדיחה הזאת על האיש שמחפש חניה ומתפלל לאלוקים, נודר לו שאם ימצא הוא יתחיל לשמור שבת וכו', וכשבדיוק אז מכונית מולו עושה רוורס ומפנה מקום לחנות הוא מביט כלפי מעלה ואומר, "לא משנה, הסתדרתי..."

יפה מאוד, זה בדיוק ככה, רק הפוך: לא הכופר מוותר על העזרה האלוקית כשקיבל את העזרה, אלא כאן ה' אומר למאמין 'אל תירא' - רק אחרי שהסכנה חלפה. כל הזמן שהיה כל כך מסוכן, כשהאוימים היו נוראים - האבות הסתדרו. אחרי שהבעיות חלפו, לכאורה נפתרו - אז פתאום ה' אומר - "אל תירא". גם אני מרגישה שדווקא עכשיו, אחרי שכל החטופים חזרו והמלחמה שקטה, יש איזה פחד גדול מהשקט שאחרי המלחמה. יש חשש מעורפל

שחתמנו באים לטובתנו ומחסלים את החמאס והמלחמה בעזה, או שאנחנו מוותרים לנצח על הרצועה ומכניסים לשם כוחות בינלאומיים זרים ועוינים? האם מדובר בהשתלטות חיצונית על מדינת ישראל? יש כל מיני פרשנויות למה שקורה.

שמתי לב היום לדבר מעניין. אחרי שאברהם מנצח במלחמה נגד ארבעת מלכי הצפון וחוזר עם השלל, ה' אומר לו "אל תירא". גם ליצחק, דווקא כשהוא מסיים את מאבק הבארות עם הפלישתים, ה' אומר לו "אל תירא". והנה גם ליעקב ה' אומר "אל תירא" - דווקא אחרי שגילה שיוסף בחיים, והוא אורז את החפצים כדי לרדת אליו למצרים. אחרי עשרים ושתיים שנה של חרדה ופחד, דווקא ב'הפי'אנר' ה' אומר לו "אל תירא מרדה מצרימה..."

אחרת. בדיוק כמו ההדרכה של אדמו"ר הזקן בפרק כ"ו של התניא: רק מי שבשמחה ובעוז ינצח. את החלש, העצוב, המדוכך - מנצחים בקלי קלות. להחזיק את התדר הבוטח, המאמין והשמח - זו הייתה המשימה שלנו.

כלומר, במקרה של רחלי פרנקל זאת לא הייתה מלחמה, אלא שלושה ילדים חטופים שצריך לחלץ. השאלה הייתה איך אנחנו מחזיקים את האירוע מבחינת כל האנשים שהתפללו? איך מתווכים להם את זה? ועכשיו, את אומרת שאת החזקת את 'הכוח של העם להילחם'.

כן, ב"ה הייתי בתודעה הזאת בצורה מאוד ברורה. כמו שסיפרתי לך, שאלתי את עצמי: "מה התפקיד שלי פה? איזה קול אני רוצה שיישמע בעם? איזה קול חייב להדהד הכי חזק? מה יעזור לכל המהלך הגדול הזה?" לכן ממש לא עצרתי לשאול את עצמי - אולי ננצח ואולי לא ננצח. זו בכלל לא אופציה לומר את זה במלחמה! והניצחון של אבינתן לאורך כל הדרך, כולל החזרה שלו הביתה בריא ושלם בגופו ובנפשו, או כמו שאני אוהבת לומר - בריא וחזק ושמח ומנצח - קשור לזה שעם ישראל כולו מסיים את המלחמה בריא וחזק ושמח ומנצח!

השקט המפחיד שאחרי המלחמה

ואת מרגישה שככה אנחנו עומדים עכשיו, בסוף המלחמה הזאת? איך את חווה את זה?

יש פער בין איך שאבינתן חזר לבין איך שהמלחמה מסתיימת. ואולי לא מסתיימת - לא ברור מה בדיוק קורה והתחושה מבלבלת: לא באמת ברור לי מה המצב בעזה, יש דעות שונות: האם היא באמת הרוסה או רק למראית עין ובעצם הימ"ש מתחזקים ומתחמשים מחדש? האם כל ההסכמים

"כמו שארץ ישראל מאחדת כל ישראל להיותם גוי אחד בארץ, כן מאחדת את כל פרט ופרט להיות מחשבה דיבור ומעשה שלו באחדות גמורה" (שם משמואל)

לכבוד מאה שנים להסתלקותו של כ"ק אדמו"ר הגה"ק בעל השם משמואל מסוכטשוב זצוק"ל זיע"א תיערך סעודת

מלחמה מלכה

מוצש"ק פרשת שמות | כ"א טבת (10.1) בשעה 20:30 באולמי ג'רוזלם פלאם, אהליאב 16 ירושלים

במעמד ישאו דברים:

כ"ק האדמו"ר

הרב שמואל יצחק בורנשטיין שליט"א מסוכטשוב

הרה"ג

משה חיים לאו שליט"א, מרבני העיר נתניה

בליווי כלי נגינה

לאישור הגעה ויצירת קשר: 058-4142143 sb31155@gmail.com

אי"ה כ"ק האדמו"ר שליט"א יצא לפקוד את ציונו הקדוש של השם משמואל זיע"א בפולין ביומא דהילולא להעתיק בתפילה ובתחנונים. יהיה ניתן למסור שמות לתפילה בסוף המעמד.

בואי נחזור לנקודה שבה היינו וממנה גלשנו – למה ה' אומר לאבות "אל תירא", כשכבר לא צריך לירא?

בדיוק זה: אני כרגע יִרְאָה. לכאורה הסיפור הסתיים בניצחון מדהים. מבחינת החטופים זה בוודאי ניצחון: כל החטופים חזרו, למעט רני גואילי גיבור ישראל, מגן עלומים, שבוודאי חייב לחזור, עוד הלילה בעזרת ה'. בכל שיחה וראיון חשוב לי להדגיש שזה לא יסתיים עד שכולם בבית. ועדיין, זה שכמעט כולם חזרו – זה לא נתפס. זה ניצחון אדיר באספקט של החטופים. אזכיר שבתחילת המלחמה היו שמועות שהרמטכ"ל הרצי הלוי – במסגרת רוח הנכאים הקבועה שלו – אמר שלהערכתו אף אחד לא יחזור. אין ספק שמטרת המלחמה הזאת הושגה, ובענק.

אבל מבחינת הניצחון הצבאי, שמוכרים לנו שהוא הושג – פה אני יִרְאָה. זאת איזושהי אופוריה. העם נמצא בשיכרון. כולם נרגעו אחרי שהחטופים חזרו, ונפלטה אנחת רווחה ענקית. זה הכי נפלא, אבל אותי מדאיג – מה קורה מאחורי הקלעים בזמן אנחת הרווחה הזאת? אילו הסכמים נחתמו ונחתמים? אילו מחירים אנחנו נגלה שאנחנו משלמים עבור 'סיום המלחמה' הזה? הנושא של רצועת עזה והעתיד שלה; הנושא של הנוכחות הצבאית הרב-לאומית כאן, ובפרט האמריקאית; הנושא של מדינה פלשתינאית ומה זה אומר; מועצת הביטחון של האו"ם שהוציאה הצהרה מאוד בעייתית לישראל השבוע; בכל זה הולכים ונפרשים לעינינו המחירים של הסיום "המופלא" של המלחמה הזו, ויש כאן מקום לחשש גדול...

אז דווקא כשהאיום כביכול חלף, אני מרגישה יראה גדולה וזה הזמן שבו הייתי רוצה לשמוע מה "אל תירא".

התוכנית להשמדת ישראל וקדושי הנובה אנחנו צריכים להיערך לפרק הבא בעלילה, אבל אם נחזור לפרק הקודם – לא חשבנו שיש תוכנית להשמדת ישראל בתוך שבוע. והאמת שהייתה תוכנית איראנית "מצוינת" שנבנתה במשך עשרות שנים, עם המון גורמים, שחקנים וכסף. הכול היה מוכן והכול התהפך. במובן הזה, באמת, אפשר לשאוב כוח. אם ה' הביא אותנו עד לכאן, הסיפור הזה לא יכול להיעצר כאן.

יחד עם האסון הנוראי והקיצוני שהיה לנו בשמחה תורה, הייתה לנו גם ישועה ענקית. שמעתי מאחד החברים חלוקה טובה, משעשעת – כל הזוועות והאסונות קרו ב-7.10. כל הישועות וההצלחות של אותו יום – קרו בשמחת תורה...

בשמחת תורה, תוכנית ההשמדה של איראן – היו לא תהיה – התפוצצה להם בידיים. החמאס הקריסו את הכול. ובתוך כך, גם המעורבות של אבינתן ספציפית ויתר החוגגים במסיבת הנובה: המחבלים ימ"ש התכוונו להגיע עמוק הרבה יותר לשטח המדינה. השוטרים שלנו תפסו נוחות עם מפות של אשקלון ותל אביב בכיסים. הם בכלל לא ידעו על קיומה של מסיבת הנובה. יצר ההתעללות והאכזריות שלהם והטבח המחריד נבוכה עיכב אותם בשעות קריטיות, שבהן הגיעו אלפי יהודים גיבורים להציל את המצב. באותו זמן, גם ראשי מערכת הביטחון שלנו יכלו לקום מהמיטה

באופן גלוי וברור על המצב של אבינתן! כמו שאמרתי בהתחלה שאני שולחת לו מלאכים ששומרים עליו. זה אומר כל הזמן לשלוח לו עוד ועוד כוחות של אור, שבאמת באמת שמרו עליו. "חונה מלאך ה' סביב ליראיו", ובסוף גם "ויחלצם"! איך הם שמרו עליו?

כפי שסיפרתי, הוא היה בצינוק במשך שנה שלמה, והייתה פקודה חמורה לא לדבר איתו בכלל. איש לא דיבר איתו מילה אחת, לאורך כל השנתיים לא קראו בשמו אלא "סלים" בערבית. אם מישוהו היה נכנס אליו לחדר לתת לו אוכל – הוא היה צריך להסב את פניו לקיר, כדי שלא יראה אפילו פני אדם, והוא קשור לקיר בשלשלאות... ובכל זאת הוא שרד את זה ויצא מזה בגאון. איך זה קרה? רק התפילות החזיקו אותו, והוא באמת חזר הכי טוב שאפשר וזה בזכות כולם, ועל כך תודה נצחית לכולם.

למה את לא אומרת שזה בזכות איך שחינכת אותו? הרי כולם התפללו על כולם, ויש כאלה שחזרו אחרת, על קצה מצוק השפיות.

ב"ה הוא אכן אדם מאוד מאוד חזק בטבעו. כשאנשים שואלים אותי על צינור הילדים, אני אומרת שאנחנו משתדלים לתת דוגמה אישית, ומעבר לזה לא להפריע. הילדים הם חלק טבעי מאיתנו, מהמשפחה. אנחנו מתפללים לה' שיצליח דרכם בעבודתו, ואז – שהילד יגדל ויוציא לפועל את הטבע שה' חנן אותו. אני מתכוונת לזה באמת. אבינתן באמת הגיע עם נתונים חזקים, ויצא משם חזק, בחסדי השם! בנס גלוי.

כזה מסכנה לא ברורה. ענן גדול של חוסר ודאות מרחף מעלינו. חלקי ידיעות מפחידות. בהחלט, עכשיו, הייתי שמחה לשמוע את ה' אומר לי, אומר לנו – "אל תירא".

תוכלי לספר קצת על הניצחון של אבינתן? הניצחון של אבינתן, הוא ניצחון מוחלט. ברוך ה', הוא חזר הכי טוב שאפשר. קשה להאמין: הוא חזק ובריא, מפקס, מצחיק וחד, שמח וחברותי. הוא חזר באופן הכי טוב ושלם ואפילו יותר מזה. זה לא טבעי ולא הגיוני בכלל, אם חושבים על מה הוא עבר. במשך כל השנתיים הוא היה בתת-קרקע, ולבד. מהיום הראשון ועד היום האחרון הוא לא ראה שמים, לא ראה אור יום. ולא היה עם אף חטוף ישראלי נוסף. לבד לבד. רק עם מחבלים אכזרים סביבו. בשנה השניה, אפילו יותר גרוע מזה – הוא היה בצינוק קטן ביותר. 70 על 200 ס"מ. קירות בטון. תקרת בטון נמוכה בהרבה מגובהו. אזוק ביד וקשור לקיר.

על רקע תנאי הכליאה הכי זוועתיים שהוא היה בהם, המצב שבו הוא חזר הוא נס גלוי. לגמרי. ברוך ה'. זה נכנס לי לתודעה לאט לאט. אני יודעת את כל הפרטים, אבל אני לא קולטת אותם. ככל שאנחנו קולטים יותר – אנחנו מבינים יותר ויותר שזה לא הגיוני שהוא היה חוזר ככה. זה בלתי אפשרי.

וזה קרה אך ורק בזכות התפילות של כולם, והאהבה, והצדקות, החסדים, ההפרשות חלה, התהילים, מלווה מלכה, הדמעות... כל המגויסות הזאת שפגשנו, כל המצוות והכוונות שאנשים עשו – זה לא דמיונות. זה לא רגשות. אלה פעולות אמיתיות שהשפיעו

ולהחליט שהגיע הזמן לחשוב מה קורה עם המדינה. בסופו של דבר הגיעו מספיק כוחות כדי להדוף את הפשיטה הזאת.
מה המרחק מהנובה לתל אביב? בערך שעה נסיעה.

מוקדם בבוקר בחג, כשאנשים לא נוסעים לעבודה - בשנייה אתה טס את כל הכבישים האלה. הצעירים במסיבת הנובה הם קדושי עליון. במוות ובסבלם הם הצילו המון יהודים. התוכנית הזאת נכשלה גם בגלל שחמאס יצאו לדרך לבד - בלי החיזבאללה ובלי כל הפרוקסים האחרים - וגם בגלל שהתוכנית שלהם לבדם נכשלה, ביחס למה שהם עצמם תכננו. זאת עוד שליחות שהיו שותפים בה אבינתן וכל החברים בנובה.

כמובן, אף אחד מהם לא ידע על כך ולא בחר בזה באופן מודע. אבל ברמה הנשמית, כל נשמה מכירה את מסלול חייה לפני שהיא יורדת לגוף, לגלגול הזה על כדור הארץ. היא רואה את כל העתיד לקרות לה, ויורדת לכאן על מנת כן. היא בוחרת בזה. בפנימיות, אלו נשמות הכי ענקיות.

קפסולה משולשת של אמונה

דיצה, את אישה של ספר, של לימוד ושל הוראה. מעניין אותי אם היה איזשהו פסוק, דיבור או תובנה, שהחזיקו אותך בתקופה הזאת, שהיית חוזרת אליהם כל הזמן.

דיברתי על זה הרבה פעמים. זה צירוף של שלוש אמירות שביחד יצרו קפסולה של כוח. האמירה הראשונה היא המילים שהבת שלי אמרה לי ברגע הראשון, "אבינתן לא בידיים של חמאס, אבינתן בידיים של ה'".

אחר כך, בימים הראשונים, ממש הרגשתי שאני חייבת אבא. לצערי הרב, האבא האישי שלי נפטר לפני הרבה שנים. מצאתי את עצמי דופקת על הדלת של הרב יצחק גינזבורג שליט"א, האבא הרוחני שלי. בלי לתאם מראש, אפילו בלי להודיע, פשוט דפקתי - ואכן הוא לא היה בבית. חיכיתי לו משבע בערב עד בערך אחת עשרה בלילה, כשהוא חזר, חלש מאוד אחרי טיפול רפואי לא פשוט, בכל זאת, בחסדו, הוא קיבל אותנו והקשיב והקשיב והקשיב... כשסיימתי לדבר הוא שתק ושתק ושתק ושתק... ובסוף הוא אמר, מאוד בלחש - גם כי הוא תמיד מדבר בקול שקט, וגם כי הוא היה מאוד חלש - "ה'. יכול. הכול". והלב שלי, שהיה באותו הזמן קרוע על השולחן ופתוח לגמרי, קלט את המילים האלה שנפלו היישר לתוכו, סגר עליהן ותפס אותן חזק חזק.

מאז זה נשאר נצור בליבי, ובכל פעם שהמצב נהיה מייאש, והיה נראה שהמלחמה גוועת והחטופים תקועים ללא מוצא, בכל פעם שנידון הסכם חלקי והשם של אבינתן בכלל לא היה על השולחן כמועמד לשחרור - כי הוא לא 'הומניטרי', הוא לא אישה וילדים, בכל פעם היו פילוחים כאלה ואחרים שתמיד שאירו את אבינתן בחוץ - בכל פעם שהייתה כלפינו עוינות, מביידן או ממקומות אחרים, בכל פעם שברוך הטבע לא היה סיכוי שאבינתן יחזור - נאחזת בזה שהי' יכול הכול'. אבינתן שם בהשגחה פרטית, והוא יהיה בבית בדיוק

התפללתי בשמו של אבינתן. כאילו הכנסתי את עצמי למקום שלו. ראיתי את עצמי בתוך המנהרה, מסביבי אנשים ששונאים אותי, אני שרויה בחושך, ברעב, בבדידות... ומשם לחשתי "מעמקים קראתיך ה'".

ברגע שהוא צריך להיות בבית. זה לא תלוי בכלום. בשום גורם חיצוני. יש לה' אינספור דרכים להביא אותו.

אני מודה שמפעם לפעם הייתי נותנת לה' כל מיני רעיונות ותרשישים איך אפשר לעשות את זה... למשל, לעשות רעידת אדמה כך שכל המנהרות יקרו ויבנותן יוכל לברוח. או שהוא יתיידד עם השוכים שלו, ובסוף אחד מהם יבריא אותו החוצה... ועוד ועוד. בסוף ה' כנראה לא השתמש בשום רעיון שלי. זה קרה בצורה הכי מפתיעה. אין שום היגיון בכך שהימ"ש ימסרו את כל היהלומים שלהם בבת אחת, בלי לקבל שום תמורה. לא ברור בכלל איך זה קרה, זה נס גלוי.

בכל מקרה, הזכרתי לעצמי בימים הכי חשובים האלה שהי' יכול הכול, גם כשהמצב כל כך מייאש.

ירידה צורך עלייה

בסוף אותה שיחה הרב גינזבורג אמר עוד משפט, שרק צדיק יכול לומר אותו. מבחינתי, פסגת הכיסופים שלי וכל מה שיחלתי לו, היה שאבינתן יחזור הביתה בריא וחזק ושמה ומנצח, כמו שהיה לפני שנחטף. אבל במבט של צדיק, אם אנחנו אומרים שכל מה שקורה זה ה', אז האם יעלה על הדעת לומר שהוא העביר אותנו מסלול כל כך כואב וכל כך מייסר רק בשביל לחזור בחזרה לנקודת ההתחלה? לחזור למקום שכבר ממילא היינו בו לפני שהכל קרה?? - מה עשינו בזה? לומר כך, זה חלילה לומר שהי' הוא אכזרי. שהכל חסר תכלית.

לכן המשפט האחרון שהרב גינזבורג אמר בסוף השיחה הוא: "ותהיה הירידה לצורך עלייה גדולה". זה העיף לי את המוח. זה פתח את האופק לכיוון חדש לגמרי: לא רק שאנחנו מחכים שהצרה הזאת תיגמר ונוכל לנשום לרווחה, אלא יש לזה מטרה גבוהה, יש לזה תכלית; אנחנו נעלה גבוה מתוך הסיפור הזה ביחס לאיפה שהיינו קודם. גם אבינתן באופן אישי וגם כל עם ישראל והעולם כולו.

דיצה, סליחה שאני מצנן את ההתלהבות, אבל את הרעיון הזה גם את היית יודעת להגיד, אם מישהו היה שואל אותך. זה שהרב גינזבורג הוא צדיק גדול, זה ברור. אבל הנה את אומרת שזה "משפט שרק אדם צדיק יכול להגיד". למה? מה היה שם בעצם?

כשאדם בניסיון, דבר ראשון לוקחים ממנו את כל המוחין. מה נשאר לו? רק מה שממש עצמי לו, מה שהצליח לקנות בתוך הנפש עד היסוד הכי עצמי שבו. רק את זה הוא זוכר. כל מה שהיה רק בגדר של 'ידיעות', 'מחשבות' ו'תובנות' - נעלם כלא היה. אני כאמא, בתוך המצב הכי חשוך והכי נוראי, רוצה רק לקבל אותו ולחבק אותו מחדש. אני פשוט לא זוכרת את המקומות האחרים. אחר כך במשך שנתיים יש זמן לקרוא, לדבר, להגיע לתובנות... אבל באותם הרגעים הראשוניים זה לא היה אצלי. וזה היה מדהים, לקבל מחדש את המוחין, מהרב. לכן אני אומרת לך שזה "העיף לי את המוח" לשמוע את זה מהרב יצחק.

כך זה נהיה קפסולה של משפטים שמחזקים אותי: "אבינתן בידיים של ה'"; "הי' יכול הכול"; "ותהיה הירידה לצורך עלייה גדולה". שלושת המשפטים האלה ביחד ארוזו לי את האמונה והכוח לכל רגעי המשבר.

חצי שעת תודה

ראיתי את כל הכתבות עלייך, ובכולן את מתארת איך את קמה בבוקר ומתפללת לכיוון עזה. רציתי לשאול אם היה לך סדר תפילה מיוחד משלך, או שהתפללת שחרית רגילה, של כל אדם? אני שואל כי אם היה לך סדר תפילה משלך, הסדר הזה מבטא את תמצית האמונה שרצית להאמין, את תמצית התפיסה שלך, במקום הכי אישי.

היה לי 'סדר בוקר' שמבחינתי כולו תפילה, אבל סוגים שונים של תפילה. להתעורר בבוקר, תמיד התחילי בלבכות. זה הדבר הראשון שעשיתי בבוקר. הרבה פעמים זה היה לבכות עם דמעות, ולפעמים בלי דמעות. בכל בוקר, במעבר בין השינה לערות, זה לפגוש את החדשות שאבינתן נחטף. זה כמו להדליק את המחשב הפנימי, ולראות את זה על המסך. זה כאילו שכל בוקר מחדש הוא נחטף. כך נפתח כל יום.

אחרי זה, לומר "מודה אני", וסדר ברכות השחר, ואז כוס קפה. בחוץ, בין הפרחים.

שם, מתחת כיפת השמים, עם הכוס החמה ביד, הדבר הראשון הוא 'סדר תודות'. לאורך שנים זו ההתחלה של היום שלי. אין לי רשימה, אלא בכל יום אני מוצאת על מה אני רוצה להודות. יש דברים שאני מרגישה צורך להודות עליהם בכל יום: על הילדים שלי, על זה שהם בריאים ושלמים, על הפרחים היפים, על השמים הכחולים, על החברים והאהבה...

"ה', אני רוצה לומר לך תודה. באתי לכאן כדי להיפגש ולומר לך תודה, וזה לא יוצא לי. אני לא מסוגלת אפילו לומר לך שאני רוצה לומר לך תודה. אבל תשמע את המחשבה שלי, ותראה שאני יושבת פה ולא זזה, ומחכה לומר תודה"

יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון", ואמרת את זה כל יום.

ה' החזיק אותי

זה מאוד מרגש, אבל אם אני מחזיר שוב את הספקן לראיון שלנו - נראה לי שזאת הייתה שגרת הבוקר שלך מאז ומעולם.

אני בעצם בא עם תזה - ואולי תוכלי לחזק או להפריך אותה - אדם מגיע עם אמונה. האמונה שלו לא מתחילה ממה שקורה לו. האמונה שלו באה לעזור לו, ואולי להקשות עליו, לעבור את מה שקורה לו. מה שאני רוצה לומר זה שאת היית מאמינה חזקה מאוד גם לפני כן, ואת עברת את זה עם החוסן הזה. אז מדובר פה בעצם בעבודה שלך, ואשרי חילך.

כשאת מספרת שבאים אלייך אחרי הרצאות ושואלים אותך: "דיצה, איך את עדיין מאמינה?" היה ברור לי שמבחינתך השאלה לא מתחילה. הכוח שלך וחוסן האמונה הזאת לא מתחילים או נגמרים עם האירוע הזה, אלא כמו שאמרת, כל החיים הם הקשר עם הקב"ה. מה שאנחנו מדברים עליו - האסון הזה - הוא 'רק' רגע מכונן בתוכו. זה כמו ניסיון העקדה - אברהם הרי חי גם לפני העקדה וחי גם אחריה, העקדה הייתה רק שיא. שיא שלילי אולי, או שיא של מתח, או שיא של התעלות - בתוך הקשר. במוכן הזה, את בנית את עצמך לקראת הניסיון ועמדת בו.

זה נכון, או שאני מעצבן אותך עם האמירה הזאת?

קודם כל כן, אתה מעצבן... אבל בכל זאת אנסה להתייחס. התשובה לשאלה הזאת היא רחבה מאוד.

כמו שאמרת לך, מבחינתי החיים שלי הם הקשר עם ה'. לכן כל הזמן הייתי בשיח הזה. היה ברור לי שכל מה שקורה - נכנס בשיח הזה. זו הנקודה הראשונה.

הנקודה השנייה היא שבינינו, זו לא רק האמונה שממילא הייתה לי קודם לכן, אלא ה' החזיק אותי. ה' יתברך ריחם עלי ולא נתן לי ליפול מהאמונה.

וואוו! מה שאת אומרת כאן בעצם הופך את כל הריאיון על פיו. כלומר, אם אני בא לשאול אותך: איך עשית את זה? איך החזקת באמונה במצב הבלתי אפשרי הזה? את אומרת לי: ה' עשה את זה! לא אני עשיתי את זה, אלא ה' החזיק אותי. ה' החזיק לי את האמונה בתוך הדבר הזה. אין איזושהי נוסחת קסם שאני יכולה לתת לכם.

נכון, זה בדיוק כך, וכך אני גם מבינה את הלימוד שהבעש"ט מלמד אותנו. ה' החזיק אותי ממשיכה להאמין.

בכל זאת אגיד כמה דברים, שאולי יתחברו לאיזו "נוסחת קסם" שביקשת:

בגמרא נאמר ש"הכול בידי שמים חוץ מיראת שמים". הפשט הוא שבאמת ה' קובע לך הכול בחיים, ואילו יראת שמים היא הבחירה הפרטית, החופשית, שלך. אבל בחסידות שמעתי הסבר הפוך לזה, בשם האדמו"ר מגור, בעל 'חידושי הרי"ם'. הוא אומר ש"השמים" זה לא ה', אלא זה כמו בית דין שיושב בשמים וכל דבר שאתה מבקש הם בוחנים: מגיע לו או לא מגיע לו? ניתן לו או

על התורה ועל הצדיקים, ועוד ועוד. ויש דברים שמתחדשים, לפי צורך פנימי; זאת לא רשימה, אלא הודיה אמיתית, בכל בוקר מחדש. זה לוקח לי זמן, וזאת ההתחלה.

אחר כך יש סדר של צדקה. אני נותנת צדקה לזכות דברים שונים. כמובן, בין היתר, לזכותו של אבינתן. ואחר כך תהילים. חלקם מתוך תהילים קבוצתיים, וחלקם תהילים אישיים, כמובן גם כן לזכות אבינתן. ורק אחר כך תפילת שחרית. ורגע לפני, הייתי עומדת בדשא ומדברת עם אבינתן.

גם בתפילת שחרית יש תוספות. שאלתי את הרב אם זה מותר ולא נחשב הפסק, והוא התיר לי להוסיף בין "ישתבח" לבין ברכות קריאת שמע - בין עולם היצירה לעולם הבריאה - את הפרק שאנחנו אומרים בעשרת ימי תשובה, "שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'".

כשאמרת את זה, ועוד פרקי תהילים, לא התפללתי כמו אמא שמתפללת על הבן שלה, שכביכול אני מסתכלת על אבינתן ומתפללת לה; אלא התפללתי בשמו של אבינתן. כאילו הכנסתי את עצמי למקום שלו. ראיתי את עצמי בתוך המנהרה, מסביבי אנשים ששואלים אותי, אני שרויה בחושך, ברעב, בכדידות... ומשם לחשתי "ממעמקים קראתיך ה'", "ה' שמעה בקולי". נתתי לאבינתן את הפה שלי, את המילים שלי והמחשבות שלי, והתפללתי מתוכו את הפרק הזה, מדי יום.

ויש עוד קטע שהוספתי בתפילה. בסוף שמונה עשרה יש פסוק שאומרים כדי להינצל מחיבוט הקבר, עם האות הראשונה והאחרונה של השם הפרטי שלנו. אני אמרת את הפסוק שלי, וגם את הפסוק של אבינתן. אמרת לעצמי: הוא במקום שכל כך דומה לקבר - שלפחות יינצל מחיבוט הקבר, שלא יכו אותו. אספתי את כל הפסוקים שמתחילים באלף ומסתיימים בנון, ובחרתי בפסוק "אשרי העם

לא ניתן לו? אז כל הבקשות שאנחנו מבקשים הן בידי "שמים", בידי אותו בית דין קשוח. אבל לגבי יראת שמים, המצב אחר. את הבקשה הזאת אסור לבית הדין, ל"שמים", לבדוק. אם אתה מבקש, מיד ה' נותן לך, מידו הרחבה והמלאה והגדושה. אז הקטע הוא לבקש את היראת שמים. ביקשת - קיבלת.

זה הכי חזק בעולם. ברגע שאתה שם ב'וויז' שלך שזה היעד: אתה רוצה להיות ביראת שמים, אתה רוצה להיות באמונה, אתה רוצה לעבוד את ה' - אז אתה מקבל. ה' כבר יעשה לך את המסלול לשם. נסו את זה.

דיכטומיה ואמונה

והדבר האחרון שאני יכולה לענות על השאלה שלך, הוא כבר ברזולוציה גבוהה יותר: אמונה היא לא דיכטומית, היא לא "כן" או "לא" אלא רצף ארוך, הכי מורכב שיש.

היה לי ברור באופן חד משמעי שהכול ה'. אני לא אוהבת כל מיני הסברים של 'הסתר פנים', או שאלות בנוסח "איפה אלוקים היה בשואה?". 7.10 הוא הפנים שבהן ה' בחר להתגלות אלינו באותו יום נורא. הוא בעצמו לקח את אבינתן, והוא בעצמו יחזיר אותו. זה היה לי כל כך פשוט, כמו שפשוט לי שאני נושמת או פשוטה לי השמש בצוהריים. באמת, באותה הרמה.

הניסיון והאתגר - ושם היו גם נפילות לא פשוטות - היא באמונה של הטוב. לא רק שהכל ה', אלא להאמין ולהרגיש שבאמת הכול טוב, שה' אוהב אותנו, אוהב את אבינתן ועושה

את הכול לטובה, גם ברמה הכי אישית. שם הייתה מלחמה. שם היה הקושי וגם הנפילות. בזמני הנפילות היה לי מאוד קשה עם ה'. כשבאתי בבוקר לומר 'תודה', הייתי לפעמים יושבת זמן ארוך עד שהייתי מצליחה להוציא איזושהי 'תודה' רפה מהפה. לפעמים יכולתי לשבת עשרים דקות ברצף ולהוציא מילה מהפה. הייתי יושבת וכאילו מתעקשת, ואומרת - לפעמים לא במילים אלא רק בלב - 'ה', אני רוצה לומר לך תודה. באתי לכאן כדי להיפגש ולומר לך תודה, וזה לא יוצא לי. אני לא מסוגלת אפילו לומר לך שאני רוצה לומר לך תודה. אבל תשמע את המחשבה שלי, ותראה שאני יושבת פה ולא זזה, ומחכה לומר תודה."

ככה עושים לחברים?

היו זמנים במשך השנתיים שהייתה לי כל כך הרבה אכזבה והיה לי כל כך הרבה עלבון - ככה עושים לחברים?

זה כאב נורא. ככל שעבר הזמן זה נהיה עוד יותר מייאש. היו זמנים, ולפעמים ימים רצופים, שבהם לא הייתי מסוגלת לפתוח את הפה ולומר תודה.

כשהכול הסתיים בסוף, בצורה הכי טובה - התודה היא כל כך עצומה, והיא מְלֵיָה אצלי בתחושה של בושה: "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים" - היום, כשקיבלתי את הנס בצורה הכי מושלמת, אני ממש מתביישת על אותם הרגעים שבהם הרגשתי נטושה, שהרגשתי שאתה לא מקשיב או שלא איכפת לך... אני עוד עושה על זה תשובה.

אני לא רואה בזה כישלון בכלל. זו המשמעות של 'מזמור שיר ליום השבת', כשדוד אומר "מאוד עמקו מחשבותיך, איש בער לא ידע". הוא משבח את הבושה הזו כחוויה שמחזיקה את גדולת ה'. כשהייתי 'בער' לא הבנתי 'מה עמקו מחשבותיך'. הוא מתפרץ באושר כשהוא מבין את עומק המחשבה, בשונה ממצבו הראשון. זה שיא החוויה הדתית: כשאדם היה בחושך גדול ואז הוא מבין שהייתה פה עלייה גדולה.

בסדר, הייתי בער. אני עדיין בער. אבל צריך להיות "בהמות הייתי עמך". להיות נאמן וסומך. כמו בהמה למעליותא, בקטע טוב.

אספר לך: פעם אחת, אחרי המון זמן שהכל היה תקוע ומייאש, ממש התפרצתי בצעקות מול ה', בצורה קשה. מזעזעת. מיד אחר כך הרגשתי שמצד אחד - הייתי חייבת לשחרר ולומר את זה, שזה לא היה יכול להישאר באיפוק ובנימוס, ומצד שני - איך אני מעיזה? למה מי אני שככה אתבטא מול ה'... הרגשתי הקלה, אבל עם זה אשמה ובושה נוראיות.

הלכתי לדבר עם הרב של שילה, המקסים, בערב שבת, בתוך כל הלחץ והעומס. הוא הקדיש לזה זמן בחסדו, כמו הלל הזקן שבא אליו אותו ברגש לדבר בערב שבת על כל הכפירות שלו. הוא הרגיע אותי.

כשזה מגיע למקומות מאוד קשים, זה כמו - להבדיל כמוכן - לצעוק על בן זוג, ממש להשתלח. זה בהחלט לא יפה ולא רצוי, אבל מצד שני, זה עדיין אומר שאני צועקת עליו. זה לא שאני משליכה אותו, שאני לא סופרת אותו ומצדי הוא לא קיים ואני לבד.

באמת בין בני זוג, השלב הכי גרוע הוא כשהם כבר לא צועקים, כשהם אדישים אחד כלפי השני. כשזה נגמר.

בריוק. ובאמונה, להיות אדיש זה לומר: "אתה לא קיים", "אתה לא קיים מבחינתי". יש את העולם שאני רואה ואין מעבר לו. זה נגמר בינינו. ה' ירחם. זה למות.

לא תקבל תשובות, תקבל קשר

מי שלומד בספר איוב - הספר האהוב עליי בתנ"ך - רואה שהוא אומר לקב"ה דברים מאוד קשים; למשל: "תרשיעני למען הצדק", אתה גם בעל הדין שאני תובע, וגם השופט שיכריע אם אני צודק או טועה, וגם התליין שיעניש אותי כשיוכח כמוכן שטעיתי, וכביכול 'אתה מוכן להרשיע אותי רק כדי לצאת צודק בדין'. מצד שני, אי אפשר שלא לראות בכל הטחת הדברים הזאת את התחינה העזה לקרבה ואת האכזבה, את האהבה היוקדת ואת הפגיעות. זה הכול ביטויים של קשר עמוק.

בליקוטי מוהר"ן רבי נחמן אומר שתפילה היא מלשון "פלילים", שאנחנו כמו עורכי דין ומביאים טענות לקב"ה, כמו קרב, קרב משפטי. אז כשזה בדציבלים נמוכים זה כמו קרב משפטי, כמו "כדאי לך לעשות ככה וככה כי אז יקרה כך וכך...". אבל כשזה עולה לטונים גבוהים, ברור שזה ייראה כמו שתירת.

במהלך השנים האלה התחלתי גם כן ללמוד את ספר איוב. נסעתי לארצות הברית, במשלחת שהייתה ממש טובה וחשובה בעיניי, שכללה גם את נושא החטופים וגם את נושא הריכוזות, בפגישות עם אנשים רמי מעלה וכוח.

ברגע שהגעתי לארצות הברית, מיד אחרי שיצאנו מביקור בציון של הרבי מלובביץ' והגעתי למלון - נהייתי חולה. חטפתי מחלה קשה, ה' ירחם. היה ברור שלא אוכל לתפקד במשלחת. חזרתי הביתה.

הרגשתי אז כמו איוב. זה מה שה' עשה לאיוב: בהתחלה לקח לו את הבנים והרכוש והכול, וכשזה לא הספיק - הוא פגע לו גם בגוף. הרגשתי כמו סטירת לחי מצלצלת של ה'.

ח ז ר ת י
ה ב י ת ה
ו ה ת ח ל ת י
ללמוד את ספר
איוב. נפעמתי
מ ה כ נ ו ת ,
ה ע ק ש נ ו ת
והתעוזה של איוב.

בסופו של דבר ה' לא נתן לו שום תשובה. הוא לא הסביר לו שום דבר ממה שהוא עשה, והוא גם אמר לו: אתה לעולם לא

תקבל תשובה. "איפה היית ביוסדי ארץ?". אבל הוא התגלה אליו, הוא נתן לו קשר. איוב לא קיבל הסברים. איוב קיבל חיבור. קשר. וזה שווה את הכל. "לשמע אֵזֶן שְׁמַעְתִּיךָ וְעֵתָה עֵינֵי רְאִיתִךָ. עַל פֶּן אֶמָּאֵס וְנִחַמְתִּי עַל עֶפְר וְאֶפְר".

לדעתי, איוב זכה לזה בזכות כך שהוא לא ויתר על הקשר. בזכות זה שהוא צעק והתעקש, ולא הסכים לקבל כל מיני נוסחאות של "צדיק וטוב לו" ו"רשע ורע לו" והסברים מפותלים שכל החברים המלומדים שלו נתנו לו. שלושת רעי איוב היו שם בקטע תיאולוגי ופילוסופי - אבל הוא אמר להם: "אני לא שם, אני רוצה קשר עם ה'! הוא חבר שלי, וככה לא מתנהגים עם חברים!" והוא התעקש על זה עד שה' התגלה אליו. זה מקום שבאמת נתן לי כוח.

הייתי גם מאוד קשורה לסיפורים של יעקב ויוסף בימים האלה. אנחנו רגילים לקרוא את הסיפור הזה בתוך שתיים-שלוש פרשות שבוע; מדפרפים שבועיים-שלושה אל הסוף הטוב, והכל מסתדר. אבל באמת, עבור יעקב, זה סיוט שנמשך עשרים ושתיים שנה! הבן האהוב שלו, הבן היקר שלו נעלם, ולא היה לו אפילו קצה חוט. איפה הוא? מה קורה איתו? מה מצבו? מה עושים לו? מתי הוא יחזור, והאם הוא יחזור? כלום! עשרים ושתיים שנה - איזה נצח אין קץ זה!

קראתי הרבה את הפסוקים של יעקב, ואני אתן לך דוגמה ממהו שנתן לי כוח. כשסיפרו לו סוף סוף שיוסף חי, כתוב "ותחי רוח יעקב אביהם". רש"י מביא שהשכינה נסתלקה ממנו והנבואה נסתלקה ממנו כל השנים האלה, בגלל שהוא היה עצוב, ו"אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה". זה פתאום אומר לך שלמרות שאנחנו דורשים תמיד את הפסוק "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב..." לפי

עדה האוזר

מטפלת רגשית ומנחת

דנאות חסידות

שב למקומו

“אמר להם יוסף למקום שגנבתוני שם תחזירוני, הלא אחיף רעים בשכם, כן עשו בני ישראל, שנאמר: ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם.” (בראשית רבה)

יוסף מבקש שכשיגיע היום ועם ישראל ישוב לאדמתו, שישבו גם אותו למקומו. יעקב שלח את יוסף לשכם לחפש את אחיו, ולבסוף לשכם מביאים אותו בני ישראל לקבורה. משכם התחיל יוסף לתעות בדרך, כבר משכם הוא התחיל לא להיות על מקומו, ולבסוף אחרי שנים, חזר לשכם, אל מקומו. שם נסגר המעגל.

הבקשה של יוסף להעלות את עצמותיו, היא בעצם בקשה מעם ישראל להיות שותפים בהשבתו אל מקומו. זה התפקיד של עם ישראל לעזור לו לשוב למקומו, כי בכך הם מתקנים את חטאם. בכך הם משיבים גם את עצמם למקומם הנכון בנפש, למקום של מנוחה. העלאת עצמות יוסף לא רק משיבה מנוחה לנפשו, אלא גם לנפשם. גם עבורם זוהי סגירת מעגל.

על הפסוק מספר שמות המתאר את משה רבינו המעלה את עצמות יוסף: “ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל”, שואלים חז”ל למה נאמר פעמיים לשון שבעה: “השבע השביע”? אלא שהיתה כאן שבעה משני הצדדים, מהצד של יוסף אל אחיו, ומצד האחים אל יוסף, “הוא נשבע להם שאין בלבו עליהם, והם נשבעים לו שאין בלבם עליו.” (שמות רבה)

ספר בראשית, אחרי כל המריבות והטלטלות, מסתיים בהשבת כל דבר למקומו. לאחים יש מנוחה מהחטא, ליוסף יש מנוחה מהטלטול. בני ישראל נשבעים ליוסף להשיבו למקומו, ובכך הם משיבים לעצמם את מקומם. מרגש שבסופו של דבר, ספר בראשית מסתיים בכך שהכל שב למקומו.

השבוע, בעשרה בטבת, היה היארצייט של ר' נתן, תלמידו הנאמן של ר' נחמן. ר' נתן דבק ברבו ובתורתו, כי הרגיש שההתקשרות אליו מביאה אותו אל מקומו, משיבה לו מקום מנוחה בנפשו.

ר' נתן מתאר את ימי נעורו כתקופה ארוכה בחייו שלא מצא מרגוע לנפשו בעבודת ה'. הוא אמנם למד והתפלל, אבל לא הרגיש חיות וחיבור אמיתי פנימי. הוא חיפש משהו שיעזור לו וידריך אותו, והחיפושים בכל התקופה הזו היו קשים ומעייפים מאד עבורו.

פעם אחת אחרי אירוע שגרם לו להרגיש את עומק הכאב על מה שחסר לו, הוא הגיע לבית הכנסת. שם הוא בכה ובכה עד שנרדם. והנה הוא חולם חלום, ובחלומו הוא מטפס על סולם. מטפס ונופל, מטפס ונופל. ולפתע נגלית אליו דמות של אברך בראש הסולם. והאברך אומר לו: תמשיך לטפס ותחזיק חזק! לאחר זמן, כשר' נתן פוגש לראשונה את ר' נחמן, הוא מזהה אותו מהחלום. זה היה הוא שנתן לו את ההוראה שהעניקה לו ביטחון. באותו רגע הוא ידע שהוא מצא את שחיפשה נפשו.

ר' נתן, כל כולו מלא בכיסופים, מלא לב שמשחוקק לאמת, שמחפש חיבור אמיתי בחיים, שמבקש תורה שבאמת תחיה אותו. כמה הוא היה מבקש תורת אמת כזו שתתיישב על ליבו, שתיתן לו מנוחה הנפש. ור' נתן הנער לא הרפה מן החיפוש, עד שמצא את שאהבה נפשו. וברגע שהוא מצא, שם הוא נשאר, קרוב לרבו ולתורתו. כל חייו אחר כך היה עסוק בלהביא את התורה הזו לתלמידים, לספרים, להפיץ אותה, ולהחזיק אותה לדורי דורות לעם ישראל, עד אלינו, להמציא גם לנו מזור, שנשוב כל אחד אל מקומו.

דרשת האר”י הקדוש, בכל זאת אפילו יעקב אבינו, ה”בחור שבאבות”, היה במצב עצוב כזה.

כן, ובמקרה של יעקב הייתה לו גם תחושת בטן שזה לא נגמר. כי הרי אמרו לו, “הוא מת, הנה תראה, מצאנו את הכותונת”. אבל יעקב אמר לעצמו: יכול להיות שהוא ניצל... האהבה שלנו יותר גדולה מההיגיון שלנו. היא יותר גדולה מהריאליה, וברוך ה' שזה ככה.

הסיפור מבחינתי הוא ש”נסתלקה ממנו שכיתה”, כי הוא לא היה בשמחה. זה נתן לי הרבה לגיטימציה לכל המקומות הקשים של הבכי והלב השבור: אם ליעקב מותר להיות בעצבות, אז בוודאי שגם לי. לא מומלץ, אבל מובן.

באיוזוהו מובן כל הדברים קשורים אחד לשני. אנחנו לא אומרים ליעקב: בוא תהיה בשמחה כדי שתנבא. הוא הרי לא יכול להיות בשמחה, כי הוא לא מצא את יוסף. והוא גם לא יכול להשלים עם זה שהוא מת, כי הוא לא מת. כך שכל הדברים קשורים.

עם הנצח לא מפחד להגיע ליעד

רצייתי להגיד לך משהו אחר, וזה כבר ממסגר את דבריך בתור “נבואה שנצרכה לדורות”. דיברת קודם על הפער שבין הניצחון של אבינתן, שהוא ניצחון מוחלט שאינו מוטל בספק, לבין הניצחון של העם שהוא עוד לא ברור, שעליו אמרת “אל תירא ישראל”, כי בעצם צריכים עכשיו מאוד לירא ולהיות זהירים.

רואים שהרבה נביאים נתנו נבואה שאנשים לא הקשיבו להם והדבר נגמר בצורה גרועה. אבל הנבואה שלהם כן נכתבה, והיא התוותה את הדרך לדורות הבאים, והראתה איך המציאות כן אמורה להיראות. אז גם אם את קצת מקדימה את עם ישראל, ובוודאי את המנהיגים שלו, לגבי איך עם ישראל צריך להיראות ומה הם העקרונות שאסור להתפשר עליהם – יהיו הדברים כ”נבואה שנצרכה לדורות”.

עם ישראל ניצח. אבל מדינת ישראל – לא ברור מה היא עושה. עם ישראל הולך ומתרום, הולך ומתקדם לקראת הגאולה, אבל מדינת ישראל מסתכנת, הולכת במעגלים ולא מתקדמת ישר אל הגאולה. כל הזמן מסתכנת בנפילות ובכיוורים שמאריכים את הדרך מאוד.

לאורך כל המלחמה הזאת שרו הרבה פעמים את השיר “עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה”. השיר הזה כבר עבר זמנו... אני חושבת שהגיע הזמן שעם ישראל לא יפחד מלהגיע ליעד. התאהבנו בדרך, בלהיות בדרך “אל” היעד, להיות תמיד “עדיין לא”... אבל להיות בדרך זה מאד נוח, זה מסיר מאיתנו את האחריות. אנחנו צריכים להחליט שאנחנו בוחרים לסיים ולהגיע ליעד עכשיו, עם כל העוצמה ובלי להתבלבל. לא לפחד מבית המקדש. לא לפחד ממשיח.

אני חושבת שכל אחד מאיתנו יש בתוכו פחד גדול מהמשיח. כל אחד יכול לנסח את זה איך שהוא רוצה. זה יכול להיות משהו בסגנון, “לא יהיה לי מקום אז. אחד כמוני בוודאי יימחק. יהיו החשובים, הצדיקים, שהם יהיו במרכז, אבל אחד כמוני – לא יספרו אותו”. יש כל מיני פחדים. אבל צריכים להפסיק לפחד ממשיח. משיח טוב לכולם.

כשאבינתן חזר, הייתה בעיני טעימה מהגאולה. אחר כך שמעתי את זה מעוד המון אנשים. למשל, אנשים חיכו שעות בצמתים לשמוח איתו בחזרתו. לא התעצבנו ולא רבו, נתנו מים זה לזה ועזרו עם הילדים הקטנים – שעות, בלי שום מרמור. בלי קנאה, בלי תחרות. בצורה שלמה, כל אחד הרגיש שהוא במקום הכי מדויק שלו. כל אחד הרגיש שייך, הרגיש חלק. זאת טעימה מימות המשיח. אני אומרת את זה בהקשר של הפחד שדיברתי עליו קודם: כשהמשיח מגיע, אף אחד לא מרגיש שהוא מחוץ לסיפור.

זה מזכיר לי – הרבה אנשים אמרו לי שהשיבה של החטופים הייתה כמו לידה. עוד לפני שאבינתן חזר, הרבה נשים אמרו לי: “אני מקווה שלא תכעסי עליי, אבל אני מרגישה שהוא כמו בן שלי. תליתי את התמונה שלו, אני מדליקה בשבילו נר כל יום, מתפללת כל כך עליו...” יש לו הרבה אימהות כאלה. אמרתי להן: אדרבה, במצבו הנורא, אני מאוד שמחה בכל האימהות שיש לו.

כשהוא חזר, שמעתי המון את הדיבור וההרגשה ש”זה כמו לידה”. ואמרתי: נכון. לידה היא הנס הכי גדול שאנחנו מכירים, ואף על פי כן ברוך ה' אנחנו כבר יולדים אלפי שנים. מה שקרה הפעם הרבה יותר דומה בעיני לתחיית המתים. החטופים היו ממש בקבר, מתחת לאדמה, קבורים שנתיים בגיהינום בשאל תחיתו, במקום שאי אפשר היה להעלות על הדעת איך יחזרו משם. והנה הם חזרו, כולם, על הרגליים ומחייכים. מה שקרה זה תחיית המתים כפשוטו. ה' עשה לנו תחיית המתים לעשרים אנשים, בפעם הזאת. הוא הראה לנו שהוא יודע לעשות את זה. שהוא יכול. “טועמיה חיים זכו”. ובקרוב ממש הוא יעשה את זה בגדול, בהכי גדול. כל הנופלים הקדושים, לכל דורותיהם, כל אהובינו ויקירנו – קהל גדול שובו הנה, תכף ומיד ממש. ■

הסיפור שאני מספר על בן הזוג, כולא אותי או מגן עליי? איך תפיסה שנולדה על מנת לשמור על הלב, מונעת מפגש, חיבור ואהבה?

הזוג הן: שהוא לא רוצה, לא יכול או שניהם יחד, והתפיסות האלה מתחזקות את מערכת ההגנה הלא יעילה שלנו. "אני מרגיש שהתפיסות האלה שמרו עליי הרבה שנים", הגיב איתן.

"צודק, פעם היה צורך בשמירה הזאת, זו תולדה של צורך אמיתי בעבר. אבל היום, בקשר שלכם, הוא לא נותן צ'אנס למציאות, ואתם לא פוגשים את ההווה אלא רק את העבר שוב ושוב, וזה מעגל טראגי של חוסר מפגש וחיבור בקשר".

"אז איך יוצאים מזה? מה עושים?" שאל איתן.

"ראשית זיהוי ריפוי מתחיל, נזהה את קווי ההגנה של תפיסתנו את בן זוגנו כלא רוצה או לא יכול, בעצם מסלפת את המציאות. זו מערכת מתחוכמת ששומרת עליכם אבל תדעו שהיא אשלייתית".

"אשלייתית?" שאלה שירה. "כן, היא משווקת לכם בעוצמה אדירה שבעזרתה תהיו מוגנים, לא תרגישו פגועים ונטושים אם תחזיקו בה, אבל מה בפועל קורה?" שאלתי.

"אנחנו פגועים ונטושים, זה לא באמת מגן עלינו", ענה איתן.

"אז מה עושים?" הוסיף איתן. "נתחיל לתרגל את זה", עניתי.

"איתן, אתה תספר לשירה את התפיסה שלך עליה, אבל הפעם כאילו זה סיפור ולא האמת המוחלטת. שירה, את תקשיבי בלי להתגונן, כי זה סיפור ולא האשמה.

דרך העבודה היא קודם כל לזהות ולהכיר בפחדים ובהתנגדות שלנו, עם החלטה אמיצה שאני לא מאפשרת יותר לסיפור הישן לנהל אותי. הדבר הזה הוא הסכמה לתת צ'אנס למציאות ולתת צ'אנס לעצמכם".

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

אני לא מנסה לקחת ממך אותו, אלא להבין יחד: מדוע הוא שם? מה הייעוד שלו? בוא ננסה לשאול יחד כמה שאלות ונברר את זה;

מה זה גורם לך להיות או להרגיש בתוך עצמך כשאתה מרגיש שהיא פוגעת ומנצלת אותך ככה?" שאלתי.

"זה גורם לי להתרחק, להיסגר, להתנתק. אין בי שום רצון אמיתי להתקרב אליה, כי אני יודע שזה יכאב בסוף..." ענה.

"בוא נלך רגע לתסריט דמיוני שבו כל העניין הזה ששירה פוגעת ומנצלת לא באמת קורה, מה אתה מדמיינ שיקרה לך בקשר?" שאלתי.

"אני אתקרב, אפתח, אתחבר..." ענה איתן.

"אז מה לדעתך התפקיד של התפיסה הזו שיש לך על שירה?" שאלתי אותו. "למנוע קשר וחיבור, למנוע ממני להתקרב... אבל למה שאני אעשה כזה דבר?" שאל איתן.

"כדי שלא תפגע. זה מה שקרה לך בעבר - נפגעת, נפצעת עמוק עד שהיית ממש חייב להגן על עצמך. ומה למדת שהדרך הטובה ביותר לא להיפגע? לא לעשות קשר אמיתי יותר. לעולם לא עוד..." הסברתי.

"את האמת, אני מרגישה שגם לי יש כאלה תפיסות על איתן, שהוא לא רוצה מספיק או בכלל שאין לו את היכולת..." הגיבה שירה.

"בדרך כלל התפיסות על בן או בת

"אני כבר הרבה זמן מרגיש את זה, שירה לא באמת אוהבת אותי", קבע איתן נחרצות.

"למה אתה אומר את זה?" שאלתי בתמיהה.

"אני מרגיש שאני לא חשוב לה, לא איכפת לה ממני והיא בכלל לא רוצה להיות איתי, אני ממש מרגיש איך היא כל הזמן מתחמקת", ענה.

"מה מוביל אותך להגיד את זה?" שאלתי את איתן בעדינות, מנסה להזמין אותו להתבונן פנימה.

"זה פשוט ככה, היא פשוט לא מסוגלת להיות שם בשבילי, היא רק רואה את עצמה... היא פוגעת בי, מנצלת אותי, אני מרגיש כאילו אני איזה משהו פונקציונלי עבורה וזהו..." ענה איתן.

"אתה תמיד חושב עליי ככה, מתייחס אליי כאילו אני האויבת שלך", אמרה שירה ועיניה דומעות.

"בואו רגע נעצור כאן. איתן, אני שומעת אותך ורואה כמה כואב לך, אבל בוא ננסה לשים סימן שאלה בכל המשפטים שאמרת במקום סימן קריאה, ונסתכל על זה כעל סיפור שאולי הוא נכון ואולי הוא לא".

ראיתי את איתן חסר מנוחה כשהצעתי את זה.

"מה קורה בתוכך כשאתה שומע את ההצעה שלי?" שאלתי אותו.

"זה לא סיפור, זו המציאות שלנו. היא תמיד ככה!" ענה.

אני מרגישה שיש פה משהו שמאוד מאיים כשאני קוראת לזה סיפור, ובוא ננסה לשאול יחד מדוע חשוב לך להחזיק את המחשבה הזו על שירה? אם אני אקח ממך את התפיסה הזו שיש לך על שירה, מה עלול לקרות לך אם תפסיק להאמין בזה?"

"אם אפסיק להאמין בזה? אני עלול להיפגע ממנה שוב", אמר איתן.

"איתן, זה אנושי להחזיק בכזה סיפור על שירה.

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

דקה היום! דקה היום!

העבר טוב, העתיד גם כן; הכל עומד על השאלה מה נעשה ברגע הזה < בני פפוניא לא טעו, הם הביאו את המים למקום הנכון > וכדי לחיות את התורה אנחנו חייבים למות עליה >> חלק שני מהתועדות עם בני הישיבות באירועי 'צמאה'

בחיים. "המחדש בטובו בכל יום תמיד" – אלו לא מילים ריקות ח"ו. זו מציאות חדשה ואמיתית שנוצרה למעננו היום.

בתוך מחברת הרשימות הנזכרת ישנו קונטרס רחב-היקף המכיל את הדברים שהרבי נשא בהתועדות שמחת בית השואבה בשנת תרצ"ב באוטבוצק, פולין. היה זה בערך שלוש שנים לאחר חתונתו, כאשר עוד לא מלאו לו שלוש שנה. בשנים ההן היה הרבי נחבא אל הכלים, כשהוא עוסק בתורה ועבודה בשקידה ובצניעות, כך שמי שלא הכיר אותו לא היה יכול לעמוד על קנקנו. אבל בהוראת הרבי הרי"צ הוא ערך התועדות עם קהל החסידים שנכח בחצר חותנו באותם ימים של זמן שמחתנו, ובאותו מעמד – כמו במעמדים נוספים כגון אלה – הלכה והתפרסמה לכל דמותו הגדולה.

אגב, אני זוכר שכאשר למדתי בצעירותי בישיבת חב"ד בקנדה, רבני הישיבה היו מגדולי חסידי חב"ד שלמדו בנערותם בישיבות חב"ד בפולין, ביניהם היה הרב משה אליהו גרליצקי, והוא סיפר לנו כי הוא עודנו זוכר את ההתועדות הנזכרת בחג הסוכות.

כשהרבי התיישב בשולחן התועדות – כך סיפר – בהתחלה כיבד אחרים שידברו לפניו, אבל כאשר הגיע תורו והוא פתח את פיו – נשפכו ממנו אוצרות תורה ורוח, בסגנון ובשפה שהחסידים לא שמעו מעודם. במשך לילה שלם כולם היו נתונים בהשתוממות. יושב אברך צעיר ומפיו שופעים נהרות בתורת הנגלה, בדרך הקבלה ובסגנון הדרוש. "את הדברים שבמחצית השעה הראשונה עוד הבנתי, אבל אחר כך כבר איבדתי את ידי ורגליי. זה היה מדהים, אבל אני לא יכול לחזור בפניכם דבר..." התנצל בפנינו הרב גרליצקי.

בזמנו הצטערנו שחבל על דאבדין, אבל כאמור לאחר שנים אחדות נמצאו רשימותיו של הרבי ובהן פירוט הדברים שנשא בהתועדות זו ובאחרות כדוגמתה, והללו נדפסו בסדרת 'רשימות' המופלאה.

לענייננו, בנושא שדיברנו קודם על ההתמקדות בהווה – יש ברשימה הזו וורט נפלא במעלת ההווה. הרבי פותח באמרו שבמעלות לימוד התורה יש "חריף" ויש "בקי", ולכל אחד היתרון שלו. כך גם בהלכות

לאחר הסתלקותו של הרבי מלובביץ' ז"ע, התגלו במגירת שולחנו מחברות ובהן חידושי תורה שכתב לפני כ-90 שנה, כולל יומן משהותו במחיצת חותנו הרבי הרי"צ. ביומן הזה ישנם דברים מופלאים, גילויים שאפשר לדבר עליהם ימים ויללות.

בין הדברים הרבי מספר שבשנת תרצ"ב, כאשר שהה עם חותנו בעיירה לודמיר, רצה הרבי הרי"צ ללכת לבית החיים המקומי, בו טמונים גם גדולי ישראל, כמו האדמו"ר רבי שלמה מקרלין ועוד, וכך עשו. לאחר התפילה במקום פנה הרבי הרי"צ ואמר לקהל הנאספים שם: **העבר שלנו נאונה הוא, היו לנו גדולי ישראל; העתיד שלנו גם כן נאונה, הרי יבוא משיח ונגלה כבוד ה'"; רק צריך לתקן את ההווה.**

מה הכוונה? לכאורה הכוונה לומר שהעבר שלנו הוא טוב – שהרי גם אם אתמול אולי נכשלנו, הרי כשיהודי מתחרט וחוזר בתשובה – נמחק עברו המקולקל כלא היה ואם כן שוב הוא עומד בחזקת כשרות; כמו כן, גם העתיד שלנו עומד בחזקת כשרות שיהיה טוב וכשר; על מה, אם כן, עומד הכל? על הרגע הזה – ההווה – הנמצא בידיים שלנו, ובו אנחנו צריכים לבחור נכון.

אם אדם לוקח את ספר התניא, למשל, ומתייחס אליו כאל ספר שנכתב לפני 200 שנה עבור חסידים שחיו באותה תקופה – זהו ח"ו חטא כלפי אדמו"ר זקוק, שהרי הוא כתב אותו כספר לימוד בהווה. כך ידוע הפירוש בדבריו בהקדמת התניא "אך ביודעיי ומכיריי קאמינא" – שהכוונה לכל יהודי בדורות הבאים שלומד בספרו התניא.

הדברים האלה אינם חזיון מן העבר, אלא הם עובדות מהשטח. אתם בעצמכם יכולים לפגוש יהודים שמתקרבים ליהדותם, כאלה שרק התחילו את חייהם הרוחניים, בלי כל הידיעות והחינוך שאנחנו גדלנו עליהם – והנה פרק בתניא הופך ומשנה את חייהם לטובה. אין ספק, התניא הוא ספר של הווה, לא של העבר.

בואו נדבר גם על עצמנו: אם כך הם הדברים ביהודים שהיו 'רחוקים' לכאורה, כל שכן שהדבר מחייב בני תורה וכל מי שקרוב לעבודת ה'. גם היום, ודווקא היום, יכול כל אחד ללמוד חסידות ולשנות את מסלול חייו, לעלות לקומה אחרת בעבודת ה' ולהיות לאיש אחר. אפשר להתחדש

איסור והיתר ישנו מושג של 'דבר חריף', כזה שגם כאשר המאכל "נותן טעם לפגם", אם מטיילים לתוכו ממנו - "חורפיה משויא ליה לשבח". כלומר, הדבר החריף מעורר את הטעם הפגום ומתקן אותו כבתחילה.

מה משמעות הדברים בעבודת ה' ? ביאר הרבי כך :

המהות של הקליפה המתנגדת לקדושה היא הטענה שהדברים שברוחניות שייכים לאתמול, לעבר הרחוק, והכל זה סיפור ישן - "אינו בן יומר". הפסוק בנביא אומר "ערוף מאתמול תפתה" (ישעיה ל, לג) המדבר על הגיהינום, כי זו אכן מהות הקליפה - דבר ישן שאינו שייך להיום. לעומת זאת, מהות הקדושה היא היום - דבר הווה, "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצווך היום". הקדושה נוטלת דבר ישן לכאורה, והופכת אותו לדבר חדש, וכמאמר חז"ל "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים".

הרבי הוסיף והביא תימוכין בדרך הדרש מדברי הגמרא במסכת פסחים המספרת על רב מתנה שהגיע לפפוניא, ואמר לבני העיר שצריך 'מים שלנו' לצורך המצות, כאשר אלה חשבו שפירוש 'מים שלנו' הוא של רב מתנה עצמו... "דרשה רב מתנה בפפוניא, למחר איתו כולי עלמא חצבייהו ואתו לגביה ואמרו ליה, הב לן מיא" - ליום המחרת כולם באו אליו עם כדיהם על מנת שיתן להם מים משלו. "אמר להו, אנא במיא דביתו אמרי" - הוא הסביר להם ש"לנו" פירושו מים שעברה עליהם לינת הלילה.

מה הכוונה בסיפור הזה ? וכי באה הגמרא לספר לנו כמה עמי-ארצות היו אנשי פפוניא שלא ידעו מה פירוש 'מים שלנו' ? ! ובכלל, למה מלכתחילה לא אמר רב מתנה בנוסח שיובן לכל - "מיא דביתו" ?

אלא נקודת הדברים היא, כי אכן מעשה המצוות צריך להיות "שלנו" - דהיינו של רב מתנה, בהיותו הצדיק המחובר אל הקודש. ואז, גם אם יש ביד האדם מים מאתמול, דהיינו שיש בו שייכות אל הקליפה - הם הופכים בהדרגת הצדיק ממים של קדושה השייכים ליום הזה, גם כאשר עוברת עליהם לינת הלילה...

לענייננו: היצר הרע מגיע אלינו וטוען שתורת החסידות היא דבר גבוה מדי עבור אנשים כמונו, "היום זה לא שייך" הוא אומר נחרצות. תורת הבעל שם טוב היא טובה וראויה - אבל לדורות של קדושי עליון כמו תלמידיו הקדושים, ואילו היום הזה כבר אין לה ולאור החסידות מקום, כי אנחנו אנשים פשוטים שאוכלים ושותים ועובדים... בדיוק בגלל הטענה הזו אנחנו יושבים בהתוועדות ומזכירים לעצמנו: קדושה היא דבר הווה, וכל עניינה של החסידות הוא שדבר מאתמול ייעשה מחדש היום. כל מה שכתוב בספרים הקדושים - הכל נאמר בשבילנו, ואי לכך עלינו לקום ולעשות מעשה.

בחתונה של הרבי, שהתקיימה בשנת תרפ"ט בוורשה, היה אירוע מעניין, והרבי סיפר על כך בעצמו פעם אחת במהלך התוועדות. חותנו, הרבי הריי"צ, נעמד ממקומו בסעודת החתונה כדי לחלק 'לחיים' לקהל בין השולחנות, וכשהרבי, החתן, הבחין בכך נעמד גם הוא בדרך כבוד, אבל הרבי הריי"צ הורה לו לשבת, בהיותו חתן שדומה למלך. "לא הייתה לי ברירה", סיפר הרבי בחיך, "ונשארתי לשבת על קוצים..."

הרבי הריי"צ הסתובב בין השולחנות, וכשהגיע לשולחן של הבחורים תלמידיו ישיבת חב"ד המקומית, הוא קרא לתלמידיו 'שלהם שיחלק לכל הבחורים' 'לחיים'. באותו נעמד פתח ואמר שיחה לבחורים הללו, באמצע סעודת החתונה, וזה היה תוכן דבריו: אמרו חז"ל "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה", לימוד התורה צריך יגיעה. בין אם יש לך ראש טוב ובין אם לא - את התורה קונים ביגיעה, מי שממית עצמו עליה. התורה זה אלוקות, ואלוקות אי אפשר לתפוס בשכל אנושי - רק על ידי יגיעה והתמסרות מעצם הנשמה, שבאמצעותה מאירה בלומד האלוקות שבתורה והוא מתחבר אליה.

מה זה אומר לנו ?

עבודת ה' שלנו נועדה להכין כלים לאלוקות, ובשביל זה צריך יגיעה. לא די בלימוד התורה כשלעצמו, אלא נדרשת "יגיעת נפש" ו"יגיעת בשר" (כנאמר בתנאי פרק מב). אבל "יגיעת ומצאת, תאמין" - כי האלוקות כבר נמצאת בנשמה של כל אחד. רק שבמקביל יש עליה שכבות של חומר והסתרה, ובאמצעות היגיעה אדם מסיר את ההעלם וההסתרה שבנפש שלו ומגלה את האלוקות שבתוכה.

על זה אנחנו מבקשים "קרבה אל נפשי גאלה", שנזכה לגלות בתוכנו את היצירה האלוקי, שכדברי הבעל שם טוב זה ניצוץ של משיח. לא מדובר בעניין ערטילאי, אלא הכוונה שבאמת תאיר ותורגש אצלנו הנקודה הזאת ש"אין עוד מלבדו" - לא רק לשיר את זה ולומר את זה, אלא שבאמת יהיה מונח בתודעתה שאין עוד מלבדו.

הרי מה זה משיח ? הפסוק אומר שבעידן הגאולה "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר" - התגלות של אחדות ה' בעולם. אנחנו

זכינו לגילוי של מעיינות תורת החסידות, פנימיות התורה, שהיא תורתו של משיח, ולכן כשאדם מתבונן בתכנים שהיא מלמדת ומגיע להכרה שאין עוד מלבדו - מתגלה ניצוץ המשיח שבנפשו. מי שמבין מה פירוש אחדות ה', הוא כבר נמצא באווירה של משיח.

לצערנו, אפשר ללמוד תורה גם בלי קשר לקב"ה... הרבי הזכיר הרבה פעמים את דברי הב"ח (אורח חיים סימן מז), שמפרש את מאמר חז"ל על הפסוק "על מה אבדה הארץ... על עזבם את תורת", שהכוונה ש"לא ברכו בתורה תחילה". כלומר, למה הארץ חרבה אף שבאותו דור היה לימוד תורה בהיקפים גדולים ? כי אמנם הייתה תורה, אבל נעדרה ממנה הקדושה האלוקית. "עזבם את תורת" - את התורה שלי. היא הפכה לתורה אנושית וארצית, כי הלומדים לא בירכו ברכת התורה ושכחו על נותן התורה.

"שלא עסקו בתורה - אומר הב"ח - כי אם לצורך הדברים הגשמיים להנאתם, לידע הדינים לצורך משא ומתן, גם להתגאות להראות חכמתם, ולא נתכוונו להתעצם ולהתדבק בקדושת ורוחניות התורה ולהמשיך על השכינה למטה בארץ... הנה בזה עשו פירוד - שנסתלקה השכינה מן הארץ ועלה לה למעלה, והארץ נשארה בגשמיותה בלי קדושה, וזה היה גורם חורבנה ואבידתה".

דברי הב"ח הללו צריכים להיות היסוד והמהות של לומדי תורה. גם כיום יש לימוד תורה בקרב כל החוגים, ובממדים עצומים, אבל לצד זאת נדרשת היגיעה לגלות את האלוקות שבה, ואת זה עושים על ידי לימוד חסידות שמגלה את הנשמה הקדושה שבתוכנו ושבתורה.

אנחנו צריכים לזכור את זה. כשיש בלגאן סביבנו, אתגרים מסוגים שונים, ובחדשות גוררים אותנו לכיוון כזה וכיוון אחר, לבעיות כאלה ובעיות אחרות - צריך להיזכר בדברי הנביאים וחז"ל. על מה אבדה הארץ ? על עזבם את תורת. מהי חורבנה של ארץ ישראל ? כשהאלוקות אינה מאירה ונוכחת בתורה ובחיים שלנו. ולכן המשימה שלנו היא להביא את הקב"ה בתוך המציאות.

על זה אנחנו מתפללים "והאר עינינו בתורתך, ודבק ליכנו במצוותיך". הרי ישנם גם גויים שלומדים תורה, כמו בדרום קוריאה, הם הבינו שעל ידי הלימוד אפשר להיות חכמים ולהצליח בחיים - אבל זה נקרא לכופף את התורה ולהתייחס אליה ברמה ארצית ונמוכה, כשמכשיר להפקת תועלת אנושית ואישית. לעומת זאת, הפנמת האלוקות שבתורה - זה לימוד תורה יהודי. כך מגלים את ניצוץ משיח שבתוכנו.

דמיונוב
לקניית לחץ סוף שבועי

המכון לדמיון-נובע מזמין אתכם

לסמינר הזורף

למטפלים ולמטפלות

שלושה ימים של פריצת תקרות זכוכית פנימיות ומקצועיות

<p>ראשון י"ד שבט / 1.2</p> <p>דמיון נובע ולא מודרך</p> <p>היכרות עם השיטה, וניצוד הדמיון כאשר הוא נובע מגיע לרבידים עמוקים, ומייצר תנועה חדשה בגופו.</p>	<p>שני ט"ו שבט / 2.2</p> <p>פתיחת חסמים בגופו</p> <p>זיהוי קולות פנימיים ופתיחת מבוזות - מתחילים לחידוש כוח החיים.</p>	<p>שלישי ט"ז שבט / 3.2</p> <p>להטמיע את הבחירה במציאות</p> <p>עיבוד ותבנת הדימויים ושפתם ליווי ויישום מעשי בחיי היום יום.</p>
<p>הדמיון - שופת תפוש</p> <p>נלמד - איך לשמוע את שופת של תפוש, שפת הדימויים - תקשורת ישירה עם ממקי תפוש ליצירת שינוי מעמיק.</p>	<p>לחשוף את התשובות שבפנים</p> <p>איך לחשוף פתרונות ופנימיות כדי ליצור פריצת דרך בטיפול וריפוי בחיים.</p>	<p>לשלב את השיטה בקליניקה</p> <p>תרגול מלא הטמעה בקליניקה שיח מטפלים.</p>

הסמינר יתקיים בבית הארחה רמות שפירא

מספר המקומות מוגבל, הבטיחו את השתתפותכם.

לפרטים והרשמה: 058-5099663 | 02-5099660

מה ההבדל בחסידות בין שם הוי"ה לשם אלוקים?

ההבדל הוא לא בחסידות בלבד, שכן רש"י בפירושו לתורה כבר דיבר על זה ורבותינו במדרש עוד קודם לכן. אומנם העיסוק במידות האלוקיות אכן נמצא לא מעט בחסידות, שעוסקת בהארת הצד הפנימי שבתורה באופן בולט ורחב. דוגמה מפורסמת היא דברי האדמו"ר הזקן בתניא על הפסוק "כי שמש ומגן הוי"ה אלוקים" - שמש הוא אור עצום שאי אפשר לקבלו בגלל תוקף האור, ולכן צריך מגן ומסך שיצמצם את האור כדי שנוכל לקבלו. כך שם הוי"ה הוא למעלה מגדרי העולמות, ועל ידי שם אלוקים הוא מצטמצם ומאיר לנו באופן שמתאים לגדרנו וגבולותינו.

איך יודעים מתי לנסות שינויים בעבודת השם ומתי להישאר באזור הנוחות?

השאלה המרכזית היא מה יקרב אותנו יותר לה' ומה ירומם אותנו בעבודתו יתברך למקום יותר עליון ונשגב. כשם שבעולם החול יש דילמות מתי צריך לזוז מהמקום, כך להבדיל גם בקדושה. לפעמים אם נעזוב את המקום שלנו יהיה יותר טוב, ולפעמים דווקא אם נישאר במקומנו. זה מסוג הדברים שכדאי לאדם להתייעץ בהם עם תלמידי חכמים שמכירים אותו, ו"אין לו לדיין אלא מה שעניו רואות". והרי כל העולם כולו גשר צר מאוד ואפשר ליפול ממנו בגישה משוחררת מדי או מקובעת מדי, והעיקר לא להתפחד כלל אלא לכוון את ליבו לשמיים ולהתפלל שה' יתברך יכוון דרכו ללכת בישרות למען שמו יתברך.

אבא של חברה שלי נפטר והבית שלהם ממש מפורק, קשה לי מאד לחזור לשמוח...

יש בנפש נטייה להתמכר לחלקים במציאות שאינם טובים. צריך להכיר תכונה זו, שהכאב מבקש לכסות את הכול ואילו השמחה נראית כאילו היא חלקית. זו תכונה שמחשיכה את עולמנו ומקשרת אותנו שלא בצדק לאזורי החושך. שהרי מן הסתם לחברה אחרת נולד אח או בן, ולא העלית על דעתך שבגלל זה לא תוכלי להפסיק לשמוח. כשהתכונה הזו גורמת לנו להיחלץ לסייע למי שזקוק לכך, הרי היא מעולה ומשובחת. כמו שהתורה מדריכה אותנו דווקא בימי שמחתנו לדאוג לעני ליתום לגר ולאלמנה. אבל לא באופן שצרותיהם יפוגגו את שמחתנו, אלא ששמחתנו תפוגג את צערם. וכן אין בתורה מצווה מפורשת להתאבל על המת, אבל יש אזהרות מפורשות לא להתגודד ולא להרבות באבלות. משום שטוב ה' שמתפשט בעולם הוא העיקר, וגם כשאנחנו פוגשים בעניינים שאינם טובים אנחנו מודים לה' כי אנו יודעים שגם הם כולם לטובה. השמחה בעבודת השם היא העיקר שהכול עומד עליו, ולכן אומרת התורה שהגלות באה "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוךך בשמחה ובטוב לבב".

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה > karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

ללמוד קרוב להגיע רחוק

ישיבת מטה בנימין מזמינה אתכם הורים ובנים לערב היכרות

שלישי, ט' שבט תשפ"ו 27.1.26 20:00 | בישיבה

בתוכנית: הצגת יעדים חינוכיים, לימודיים וחברתיים

המסלול התורני
סביבתי
למתאימים בלבד

להרשמה לימי הראיונות, סרקו את הקוד או צרו קשר עם משרדי הישיבה:
ymb@yba.org.il | www.ybamb.co.il | 02-9975846

ימי היכרות וראיונות אישיים

יתקיימו בישיבה בתאריכים:

חמישי, י"ח שבט, 5.2

חמישי, כ"ה שבט, 12.2

שני, כ"ט שבט, 16.2

לפרטים:

הרב מרדכי

058-424-8036

